

Yên Thủy Hàn

Contents

Yên Thủy Hàn	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	26
15. Chương 15	29
16. Chương 16	30

Yên Thủy Hàn

Giới thiệu

Editor : Mỹ Ngân Thể loại : Cổ trang, triều đình, huynh đệ, 1x1, HENhân vật: Phúc hắc tuyệt mỹ TH

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-thuy-han>

1. Chương 1

Bên trong Hoàng thành nguy nga, đôi mắt nhìn lại tất cả chỉ hệt như một mảnh lụa trắng. Hoàng cung phồn hoa hiện tại khắp nơi đều là cảnh tượng buồn thảm.

Vị quân chủ thứ bảy của Sí quốc đêm qua đã băng hà, hôm nay là ngày đăng cơ của tân đế. Thế nhưng trong đại điện nghiêm trang lại là một cảnh tượng khác biệt, hai bên nhân mã thực lực cách xa nhau đang giằng co. Dưới bậc thềm là những binh sĩ mặc áo giáo cầm binh khí, người đứng đầu tuy trẻ tuổi nhưng khí thế bức người, nhìn qua là biết thân phận không tầm thường. Lúc này hắn đang vịn lên chuỗi kiếm, ánh mắt sắc bén nhìn về phía một người – thiếu niên đối diện hắn, đang ngồi trên ngai vị tượng trưng cho vinh quang tối cao và quyền lực tuyệt đối.

Thiếu niên lẳng lặng ngồi đó, sắc mặt hơi tái nhợt, ánh mắt bình tĩnh không hề dao động, sinh ra cao quý khiến mọi người không dám khinh thường. Hắn dùng tư thế ưu mỹ ngồi trên vương vị, dường như đứng trước mặt không phải kẻ địch của hắn mà là một đám thần tử đang quỳ lại. Chỉ có bản thân hắn mới biết được, hai tay đang buông xuống cơ thể đã nắm chặt đến mức không thể chặt hơn. Ngón tay thon dài vì dùng sức mà trắng bệch, móng tay cũng đâm sâu vào lòng bàn tay. Hắn cần đau đớn để khiến bản thân bình tĩnh lại.

“Thái tử, việc đã đến nước này, ngươi nhận mệnh đi. Chỉ cần ngươi viết chiếu thư thoái vị, chúng ta nhất quyết không tổn thương ngươi”. Người nọ phá vỡ trầm mặc, chậm rãi nói.

Đúng vậy, thiếu niên tôn quý này chính là Thái tử hoàng triều – Lãnh Duệ. Sau khi tiên hoàng chết, hắn vốn danh chính ngôn thuận kế vị, không ngờ Trần quốc đại tướng quân và các vị trọng thần trong triều đột nhiên gây khó dễ, mang binh vào cung ép hắn thoái vị. Nhưng Lãnh Duệ tuyệt đối không khoan tay chịu chết, hắn còn đang kéo dài thời gian chờ một nước cờ - Lãnh Lan.

Lãnh Lan là ca ca cùng cha khác mẹ với hắn, cũng là người yêu và người hắn tín nhiệm nhất. Cho nên hắn giao toàn bộ cấm vệ quân và an toàn của bản thân cho Lãnh Lan. Hắn hiện đang lo lắng Lãnh Lan đã xảy ra chuyện, nếu không những người này cơ bản không thể dễ dàng tiến cung như vậy. Nhưng hắn biết năng lực của Lan, vì vậy hắn chờ, hơn nữa hiện tại ngoại trừ chờ đợi, hắn có thể làm được gì đây?

“To gan, Thái tử là người kế vị, sao ngươi dám nói chuyện với Thái tử như thế, chán sống!”. Một thị vệ sau lưng Lãnh Duệ quát lên.

“Lưu Lam, đừng nói nữa”. Lãnh Duệ giơ tay ngăn lại. “Bây giờ bọn họ đã nắm chắc phần thắng, chúng ta nhiều lời cũng vô dụng”. Giọng điệu hắn nhẹ như gió thoảng.

Lãnh Duệ rơi vào đường cùng nhưng vẫn tao nhã xinh đẹp khiến mọi người tim đập thật nhanh. Hắn ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn người đang vịn kiếm. “Dịch Thuỷ, Lan có ở trong tay các ngươi không?”

Hắn từ đầu đến cuối vẫn lo cho an nguy của Lan. Chỉ cần có thể bảo vệ Lan bình yên vô sự, hắn không ngại thỏa mãn tâm nguyện của những người này.

Trần quốc đại tướng quân Dịch Thuỷ nhìn Lãnh Duệ, trong mắt có một thứ gì đó Lãnh Duệ không hiểu. “Xin Thái tử yên tâm, Tam hoàng tử tuyệt đối không bị bắt cứ ai uy hiếp”

Một tia yên tâm lướt qua đáy mắt Lãnh Duệ, thế nhưng trong phút chốc, ánh mắt của hắn đột nhiên biến lạnh, ngồi thẳng lưng. “Nếu vậy, ta muốn nhìn xem ai muốn ngồi lên vị trí của ta”

Dịch Thuỷ còn chưa mở miệng thì một giọng nói trong trẻo đã truyền tới từ ngoài điện. “Có thể ngồi lên ngai vị hoàng đế Sí quốc, khiến người trong thiên hạ vui lòng phục tùng, có thể chiếm lấy ngai vị của người, ngoại trừ Lan còn có thể là ai?”

Theo giọng nói, bốn người khiêng một chiếc ghế tựa vào đại điện, đi thẳng tới trước bậc thềm mới buông xuống. Trên ghế tựa có một thanh niên sắc mặt tái nhợt, thân thể nhìn qua rất suy yếu nhưng ánh mắt lại rất phần khởi.

Thanh niên mỉm cười thỏa mãn và vui sướng, tràn ngập vẻ hưng phấn khi đạt thành việc lớn. Bên cạnh hắn có hai người, bên trái là một ông lão râu tóc bạc trắng, vẻ mặt chuyên chú, bên phải là một thiếu niên

tuần mỹ nho nhã, tú lệ quý khí. Nhưng sắc mặt thiếu niên lúc này lại là một mảnh trắng bệch, trong đôi mắt đen thẳm chứa đựng đau đớn và giãy dụa không nói nên lời.

Dịch Thuỷ thấy hai người kia thì chấp tay thi lễ. “Nhị điện hạ, Tam điện hạ, Chu thừa tướng, các vị đã tới”

Hoá ra thanh niên tàn tật đang ngồi trên ghế tựa là Nhị điện hạ Lãnh Giác, mà bên cạnh hắn là Tam hoàng tử Lãnh Lan và đương triều thừa tướng Chu Cận.

Lãnh Duệ không thể tin nhìn bọn họ, buột miệng kêu lên. “Lan, là người?”

Lãnh Lan buộc chính mình ngẩng đầu, dùng thanh âm rập khuôn đáp. “Là ta”

Hắn nhìn thấy bên trong đôi mắt Lãnh Duệ là các loại tâm tình đan xen, từ khó tin đến kinh ngạc, từ thất vọng đến phẫn nộ, từ đau lòng đến thù hận, từng tầng tình cảm lắng đọng xuống, cho đến khi hoàn toàn băng lãnh. Lãnh Lan chỉ cảm thấy mình cũng từ từ biến thành băng lãnh, dường như rơi vào vực sâu tối tăm.

Bỗng nhiên Lãnh Duệ bật cười. Bình thường hắn cực kì lạnh lùng, người người sợ hãi, tuy dung nhan cực đẹp nhưng không ai dám nhìn nhiều, rất sợ chọc giận hắn. Nụ cười của hắn lại càng tuyệt đối không có cơ hội được nhìn thấy.

Nụ cười hiện tại quả nhiên như hoa xuân mới nở, mầu đơn hẻ nụ, mọi người chỉ cảm thấy trái tim bị chiếm đoạt, nhất thời đại diện trở nên yên tĩnh giống như không một bóng người. Đột nhiên có tiếng leng keng vang lên đánh thức mọi người, hoá ra có một binh sĩ bị nụ cười này mê hoặc đến mức đánh rơi đao xuống đất. Nụ cười của Lãnh Duệ tuy chưa phải khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng khuynh đảo kẻ địch trong điện. Thế nhưng trong mắt Lãnh Lan, nụ cười này lại khiến hắn chấn động tâm thần.

Lãnh Duệ mỉm cười mở miệng. “Ta đã sớm biết nhị ca mưu tính sâu xa, nhưng không ngờ ngay cả lão thừa tướng trung tâm cũng theo người, Lãnh Duệ bội phục”

Lãnh Giác cũng cười. “Thái tử nói sai rồi, Lan làm người khoan dung nhân ái, thông minh cơ trí, quý trọng con dân, vì vậy mới nhất hô bá ứng. Lão thừa tướng thần phục là Lan đệ, đại tướng quân trung thành cũng là Lan đệ, binh sĩ dân chúng đều phục tùng Lan đệ, ta chỉ là một phế nhân thì có thể làm được gì?”

Lúc này Lưu Lam đã không nhịn được mà bước tới một bước, chỉ vào mọi người mắng rằng. “Những thứ loạn thần tặc tử như các người, đã lòng muông dạ thú mà còn lớn lối như thế? Chu Cận, người là Thừa tướng đương triều nhưng cũng thông đồng với bọn chúng làm vậy, thật uổng phí làm một thần tử”

Lão Thừa tướng Chu Cận trầm giọng nói. “Ta thẹn với Tiên đế nhưng quyết không phải vì ý đồ riêng. Ta là vì giang sơn xã tắc, lê dân bá tánh. Thái tử dù thông minh tuyệt đỉnh nhưng làm người quá tùy hứng tự phụ, làm việc chỉ theo vui buồn nhất thời, không cân nhắc hậu quả, không nghe người khác khuyên can. Nếu làm người thì chỉ là lỗi nhỏ, nhưng làm vua thì là đại tội. Bây giờ quốc gia loạn trong giặc ngoài, nếu người kế vị thì chẳng lâu sau sẽ vong quốc. Bọn ta trung tâm với nước, sao có thể trở mặt nhìn giang sơn hủy trong tay người? Vì vậy ta mới nghe lời khuyên của Nhị điện hạ, quyết tâm lập tân quân, cho dù tương lai mang danh phản nghịch, lão thần cũng vô oán vô hối. Lòng của lão thần, trời đất chứng giám”. Dứt lời, hắn đã nghẹn ngào không nói nổi.

Lãnh Duệ vẫn mỉm cười nhìn về phía Lãnh Lan. “Tam ca đúng là Đế vương chi tài, thâm tàng bất lộ, hậu phát chế nhân, Lãnh Duệ tự ti không bằng. Chỉ là nhiều năm như vậy ta cũng không biết tâm tư của Tam ca, thật uỷ khuất Tam ca. Ngôi vị này hiện tại nhường cho Tam ca, xem như bù lại lỗi lầm của ta. Chuyện hôm nay, Lãnh Duệ xin nhận”

Nói xong, Lãnh Duệ xoay người tới trước bàn, múa bút viết xong chiếu thư trong nháy mắt, lại phân phó. “Phi Hồng, lấy quốc tử đến”

Từng tiếng Tam ca giống như từng thanh đao sắc bén lăm lăm trỉ trái tim Lãnh Lan. Lãnh Duệ trước giờ chưa từng gọi hắn như vậy, lúc nào cũng gọi hắn là Lan, nhẹ nhàng, hờn dỗi, hưng phấn, vui sướng... Sau này e rằng không thể tiếp tục được nghe rồi.

Phi Hồng yên lặng lấy quốc tử đưa cho Lãnh Duệ. Lãnh Duệ tiếp nhận, từng bước đi xuống bậc thang, dừng lại trước mặt Lãnh Lan, chậm rãi đưa ra chiếu thư và quốc tử.

Lãnh Lan im lặng bất động, chỉ lặng lẽ nhìn chăm chú vào Lãnh Duệ, giống như muốn vĩnh viễn khắc sâu dung nhan này vào lòng.

“Lan”. Lãnh Giác kêu hân một tiếng.

Lãnh Lan chậm rãi giơ tay tiếp nhận, chỉ cảm thấy nặng như ngàn cân.

Lãnh Duệ thu lại nụ cười, lui ra phía sau, quỳ xuống lạy một cái, cao giọng nói rằng. “Chúc mừng Bộ hạ đăng cơ”. Thế rồi hân lập tức đứng dậy đi ra đại điện.

Lãnh Lan như bị sét đánh. Duệ kiêu ngạo như thế, chưa từng quỳ gối trước mặt người khác, cho dù là phụ hoàng. Hôm nay sau cái quỳ này, xem như giữa bọn họ chỉ còn thù hận, không còn gì khác nữa.

Nhìn Phi Hồng và Lưu Lam bảo vệ Lãnh Duệ ra ngoài, Lãnh Lan chỉ mong mình cũng có thể giống bọn họ canh giữ bên người Duệ. Nhưng không thể, hân biết, từ lúc bước vào đại điện, đối diện với Duệ, hân đã vĩnh viễn mất đi tư cách này.

Lãnh Duệ càng đi càng xa, Lãnh Lan chỉ muốn liều lĩnh kêu to, ta không cần làm Hoàng đế! Lãnh Lan chỉ muốn đuổi theo Lãnh Duệ đến chân trời góc biển, nhưng không thể. Nhìn vẻ mặt phấn khởi và ánh mắt vui sướng của Lãnh Giác, hân không thể mở miệng. Nhìn đôi chân không thể tiếp tục đứng dậy của Lãnh Giác, hân không thể cử động.

Lãnh Lan đứng ngẩn ngơ trong điện, trong lúc hoảng hốt nghe được giọng Lãnh Giác nói rằng. “Dịch tướng quân, đưa Thái tử trở về, mời Thái tử yên tĩnh nghỉ ngơi, đừng cho người khác tự ý quấy rối”. Những chuyện xảy ra tiếp theo, Lãnh Lan đã không chút ấn tượng.

2. Chương 2

Trăng sáng sao thưa, bóng đêm như nước. Quỳnh Hoa cung lúc này cứ ba bước là có một trạm canh gác, năm bước có một nhóm lính đi tới đi lui tuần tra như lâm đại địch, nghiêm ngặt canh phòng. Trong cung lạnh tanh giống như không người.

Trong phòng, Lãnh Duệ đứng lặng trước cửa sổ, im lìm không nói gì. Lưu Lam theo hầu bên cạnh, vẻ mặt vô cảm.

“Thái tử”. Một bóng đen lướt vào phòng, quỳ một chân trên đất. “Chuyện thái tử phân phó đã làm xong”

Lãnh Duệ gật đầu, sau đó lạnh lùng căn dặn. “Lưu Lam, lát nữa nhớ đốt trụi nơi này. Nơi ta từng ở không thể để người khác tới làm bẩn”

Lưu Lam nhận lệnh, lại nhịn không được hỏi rằng. “Thái tử, sao phải đi vội vã như vậy? Chúng ta có thể chờ Lôi trở về, không cần phải liều lĩnh”

Lãnh Duệ cúi đầu nhìn bàn tay xinh đẹp của mình hồi lâu rồi mới nói. “Bây giờ không phải lúc. Ta đã sai một bước, khắp nơi bị quân chế, đại thế đã mất. Dù bọn họ về cũng phí công, không bằng án binh bất động mà đợi tương lai”. Sau đó hân cười nhạt. “Muốn đi chỉ có hiện tại mà thôi, nếu không đi thì sau này sẽ không đi được nữa”

Lãnh Duệ chậm rãi cong ngón tay, tiếp tục nhìn mà nói. “Hiện nay Lãnh Giác còn chưa giết ta, hân cần ta sống để chứng tỏ ta nương ngôi cho Lãnh Lan mà không phải bọn họ oán vị, hơn nữa có thể dùng ta đến khống chế một ít triều thần. Nhưng một khi bọn họ đã khống chế cục diện, người thứ nhất muốn giết sẽ là ta. Lãnh Giác sẽ không lưu lại bất cứ tai họa ngầm nào”

Đột nhiên Lãnh Duệ xoay người, mắt lóe ra hàn quang. “Nếu đổi lại là ta, ta cũng làm vậy. Hiện tại Dịch Thủy đã điều động binh mã, khống chế cục diện, không ở trong cung. Mà Lãnh Giác...”. Hân mỉm cười. “Tối nay hân sẽ cực kì bận rộn, không rảnh chú ý chúng ta, đây là thời điểm tốt để chúng ta ra đi”

Đột nhiên, ngoài cung nổi lên tiếng ồn, giống như đang điều động binh sĩ, một mảnh hỗn loạn, mơ hồ trong đó có người đang gọi. “Có người ám sát Bệ hạ, điều phân nửa binh mã qua bảo vệ”

Lưu Lam ngăn ra. “Thái tử muốn giết Tam hoàng tử?”

“Sao lại thế được? Ta chỉ sợ Nhị ca nhàm chán nên tìm chút chuyện cho hấn làm mà thôi”. Lãnh Duệ vừa cười vừa nói. “Sao ta có thể để bọn họ chết dễ dàng như vậy? Bọn họ phải sống thật tốt chờ ta trở lại”

Nhìn nụ cười cực đẹp này, Lưu Lam chỉ cảm thấy một cổ hàn ý dâng lên, không khỏi rung mình.

“Được rồi, đi thôi”. Lãnh Duệ phân phó. “Hủy hết mọi thứ, không chứa lại bất cứ thứ gì”

Trong chốc lát, ánh lửa nổi lên bốn phía, Quỳnh Hoa cung rơi vào biển lửa. Trong cảnh hỗn loạn, vài người nhanh chóng lẩn vào bóng đêm, biến mất.

“Hắn đi rồi”. Lãnh Giác ưu mỹ nâng chén trà lên uống một ngụm, thuật lại.

“Vâng, vương gia đã biết rồi ư?”. Dịch Thủy quỳ trước mặt hấn, có chút kinh ngạc.

“Ta đoán”. Lãnh Giác dùng ngón tay vuốt ve mặt sứ sáng bóng, bình thản nói.

“Là thuộc hạ sơ sẩy, xin vương gia trị tội”. Về mặt Dịch Thủy chuyên chú.

“Không phải lỗi của ngươi, nếu dễ dàng thành công như vậy thì không phải là Lãnh Duệ”. Hấn phát tay bảo Dịch Thủy đứng dậy, uống một ngụm trà rồi đổi đề tài. “Trà này rất thơm, ngươi cũng ném thử đi”

“Vương gia không đuổi theo ư? Thả hổ về rừng, hậu hoạn vô cùng”. Dịch Thủy bất động mà nói.

“Đuổi theo? Ngủ đi muốn chạy, trên đời này còn có người đuổi theo được ư?”. Lãnh Giác khẽ cười. “Huống hồ cũng không cần”

“Nhưng, vương gia...” Dịch Thủy còn muốn nói tiếp, Lãnh Giác đã cắt ngang. “Ngươi đi đi, ta muốn yên lặng một mình”

Dịch Thủy bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là chấp tay lui ra.

Trong phòng, Lãnh Giác khẽ đứng đưa cái chén, nhìn trà Bích lục chìm nổi trong nước, lẳng lặng một lúc mới hồi thần, thấp giọng lầm bầm. “Duệ, ngươi đúng là tuyệt tình”. Sau đó hấn nâng chén. “Đi đường bình an, Duệ, ta chờ ngươi trở lại”

...

“Hắn đi rồi”. Lãnh Lan thất thần nói. “Ta sẽ không được gặp lại hấn, đúng không?”. Lãnh Lan lao ra khỏi phòng. “Ta phải đi tìm hấn”

Một bóng người nhanh chóng lóe ra, ngăn cản Lãnh Lan. “Bệ hạ, người hiện tại là vua một nước, không thể như vậy được”

“Ta không muốn làm hoàng đế”. Lãnh Lan giống như bộc phát mà kêu to. “Buông ra, Tư Hoa, ta muốn tìm Duệ”

“Ngươi đã không thể quay đầu, Bệ hạ”. Tư Hoa lãnh khốc nói. “Hiện tại ngươi làm gì cũng không thay đổi được sự thật. Ngươi đã phản bội Thái tử, hấn sẽ không tha thứ cho ngươi”

Tư Hoa nhìn chăm chú vào Lãnh Lan, tiếp tục vô tình nói rằng. “Ngươi là quốc quân, phải có dũng khí gánh vác chuyện mình làm”. Nhìn Lãnh Lan bị đả kích lớn, vẻ mặt sâu thẳm, trong ánh mắt Tư Hoa lộ ra thương tiếc. “Cái quý của Thái tử đã đoạn tuyệt tất cả tình cảm của các ngươi, ngươi không còn đường lui nữa rồi”

Lãnh Lan thất thểu lui về phía sau, ngã xuống giường. Tư Hoa do dự một chút mới nói. “Bệ hạ, xin hãy nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai là đại điển đăng cơ”

“Ngươi ra ngoài đi, đừng làm phiền ta”. Lãnh Lan kêu to, sau đó vùi đầu thật sâu vào trong chăn.

“Vâng”. Tư Hoa ra ngoài, khẽ khép cửa lại, cũng khép lại tiếng nức nở đứt quãng bên trong.

3. Chương 3

Tiếng đóng cửa qua đi, là tĩnh lặng thật lâu.

Lãnh Lan ngồi dậy, lấy tay ôm đầu gối, mệt mỏi tựa đầu lên mà mờ mịt nhìn khắp nơi. Từng chuyện cũ như thủy triều tràn vào đầu hần.

Lần đầu gặp Duệ là vào năm hần 15 tuổi.

Phụ thân của hần – Lãnh Kỳ, có 9 người con, chỉ có hần và Giác là cùng một mẹ. Tuy hần là hoàng tử nhưng từ nhỏ đã sống ở xa kinh thành với mẫu thân. Có người nói vì mẫu thân của hần chọc giận Hoàng thượng nên mới bị giam ở đó, lại có người nói nếu không phải nhờ ca ca của hần Lãnh Giác cực kì được sủng ái thì mẫu thân hần sẽ không được xử lý nhẹ nhàng như thế.

Giác lớn hơn hần bốn tuổi, từ nhỏ thông minh hơn người, vô cùng được phụ hoàng yêu thích. Mà hần từ lúc sinh ra lại chưa từng thấy qua phụ thân, làm bạn với hần chỉ có vị mẫu thân suốt ngày khóc thầm. Lãnh Giác tuy rất thương yêu người đệ đệ này nhưng mỗi năm chỉ có thể đến thăm một lần. Tuy ít gặp nhau nhưng tình cảm giữa huynh đệ bọn họ rất tốt.

Mười lăm tuổi, mẫu thân hần rốt cuộc rời khỏi thế giới này, mà hần bị mang về Hoàng cung – nơi chưa từng đến một lần.

Cuối xuân năm đó, hần lần đầu tiên gặp được Lãnh Duệ.

Cũng chính vào mùa đông năm đó, Lãnh Giác vĩnh viễn mất đi hai chân.

Năm đó đã thay đổi vận mệnh cả đời của rất nhiều người.

Lãnh Giác rất bận, không có thời gian ở bên hần. Mà phụ thân của hần dường như không hề để ý tới đứa con trai này. Sau khi Lãnh Lan hồi cung, Lãnh Kỳ chỉ gặp hần một lần, giao cho Lãnh Giác chăm sóc đứa con chưa gặp 15 năm này mà thôi. Có điều Lãnh Lan cũng không có cảm giác gì. Từ nhỏ hần đã sống xa Hoàng cung, ấn tượng về phụ thân rất đậm nhạt. Trong lòng hần, Lãnh Kỳ chính là Hoàng đế mà không phải phụ thân.

Ấn tượng sâu nhất của Lãnh Lan là lần đầu hần gặp Lãnh Duệ.

Hôm đó thời tiết rất tốt, hần lén chạy ra Phương cung, đi lung tung trong Hoàng cung rộng lớn. Trong lúc vô tình, hần tới một cánh rừng kì quái. Cánh rừng không lớn, nhưng hần làm thế nào cũng không ra được. Hần hơi sợ hãi, lớn tiếng gọi người, nhưng trả lời hần chỉ có tiếng gió vù vù.

Hần bắt đầu chạy rất nhanh, rất lâu, phát hiện mình vẫn lòng vòng ở chỗ cũ. Hần vừa mệt vừa đói, ngã xuống cánh rừng, sau đó vô tình ngủ thiếp đi. Tính quật cường của thiếu niên lại khiến hần không chịu bật khóc.

Lúc đang ngủ, hần dường như cảm giác được thứ gì đó, bất chợt tỉnh lại. Sau đó hần phát hiện có một thiếu niên đứng trước mặt hần, đang lẳng lặng nhìn chăm chăm vào hần. Trong nháy mắt, hần cảm giác mình vẫn còn đang mơ.

Thiếu niên kia bạch y trắng tuyết, mi mục như hoa, thần sắc lại cực kì băng lãnh, giống như thần tiên trong tranh. Thiếu niên nghiêng người tựa vào một gốc cây nhỏ, bởi vì sức nặng mà thân cây cong thành một đường ưu mỹ, lại bởi tính dẻo dai mà rung lên phản kháng, khiến lòng người vô cùng thương tiếc.

Thấy Lãnh Lan tỉnh, lòng mày thiếu niên hơi nhúc nhích, theo sau, một lọn tóc xoã xuống che khuất cái trán mịn màng kia. Thiếu niên khẽ giơ tay vuốt qua lọn tóc, bàn tay trắng mịn phản chiếu dương quang ấm áp, long lanh như ngọc, tản ra quang mang nhàn nhạt.

Lãnh Lan ngơ ngác nhìn, không biết tại sao lại cảm thấy một thứ tình cảm xa lạ đang nảy sinh trong lòng, chẳng biết giải thích thế nào. Hần chỉ cảm thấy rất thích, mà lại rất đau lòng.

Gió nhẹ kéo tới, tay áo thiếu niên tung bay, dường như muốn theo gió mà đi.

Lãnh Lan kinh ngạc, một lòng muốn giữ lại hắn, không chút nghĩ ngợi liền nhảy lên ôm chặt lấy thiếu niên kia.

Thiếu niên hoàn toàn không ngờ Lãnh Lan lại đột nhiên nhào về phía hắn, nhất thời đúng lúc bị ôm. Chờ hắn phản ứng kịp thì đã bị Lãnh Lan ôm chặt. Hắn vùng vẫy vài cái, nhưng vì bị Lãnh Lan vòng quanh mà không dùng lực được, cũng không cách nào tránh thoát.

Thiếu niên ngừng giãy dụa, lạnh lùng nói. “Buông ta ra”

Giọng hắn rất lạnh, rất trong, như chuông bạc, mang theo một chút giòn tan của trẻ con.

Lãnh Lan ngoan ngoãn buông tay, hắn cũng không biết tại sao mình lại nghe lời như thế.

Thiếu niên lui ra sau vài bước, kéo giãn khoảng cách với Lãnh Lan. Bởi vì vừa mới giãy dụa và tức giận nên da hắn nổi lên ửng hồng, hắn hỏi. “Người là ai, sao dám tới đây?”

“Ta là Lãnh Lan, ta đi lung tung một chút thì tới đây”. Lãnh Lan vừa trả lời vừa lên nhìn sắc mặt thiếu niên.

Ánh mắt thiếu niên loé lên, giống như suy nghĩ gì đó, đột nhiên ném ra một câu. “Không cho tới đây nữa”. Nói xong liền xoay người rời đi, trong không trung truyền tới một câu. “Phi Hồng, đưa hắn ra ngoài”

Lãnh Lan muốn đuổi theo nhưng lại bị một người ngăn lại. Lúc nhìn lại đã không còn thấy bóng dáng thiếu niên.

Về mặt người kia vô cảm, cứng nhắc nói. “Theo ta”. Rồi xoay người ra khỏi khu rừng.

Lãnh Lan giật mình, trong lòng không nỡ đi, nhưng nếu không đi thì một mình ở đây biết phải làm thế nào?

Hắn vừa đi vừa quay đầu lại, theo Phi Hồng ra khỏi khu rừng.

Hôm sau, hắn tới khu rừng lần nữa, chờ suốt một ngày, đói bụng suốt một ngày nhưng không thấy thiếu niên kia. Cho tới tối, Phi Hồng mới xuất hiện dẫn hắn ra khỏi rừng.

Sau đó là ngày thứ ba, thứ tư...

Lãnh Lan mỗi ngày đều ở trong khu rừng lẳng lặng chờ. Mỗi ngày đều là Phi Hồng dẫn hắn ra ngoài. Về phần thiếu niên kia, hắn không còn gặp nữa.

Lãnh Giác cũng biết hắn ra ngoài cả ngày. Lãnh Lan lấy cớ buồn chán nên đi khắp nơi. Lãnh Giác cảm thấy có chút áy náy, cũng không hỏi nhiều, chỉ bảo hắn đừng chạy lung tung là được.

Mấy ngày nay trời đều mưa, Lãnh Lan bị phong hàn nhưng vẫn chống đỡ tới cánh rừng chờ. Trong mưa có sắc xanh nhưng hắn không đợi kịp đến lúc Phi Hồng tới mà đã té xỉu trong mưa xuân rả rích.

Lúc tỉnh lại, hắn phát hiện mình nằm trong một căn phòng hoa lệ. Sau đó hắn thấy được người hắn luôn chờ đợi, mang theo một chút không cam lòng và bất đắc dĩ đứng cạnh cửa. Tuy thân thể rất khó chịu nhưng Lãnh Lan lại cười rất vui vẻ.

Hôm đó là ngày thứ 41 sau khi bọn họ lần đầu gặp mặt.

4. Chương 4

Hôm đó, Lãnh Lan biết nơi hắn ở là Quỳnh Hoa cung, biết thiếu niên băng thanh ngọc nhuận kia là Lãnh Duệ, con thứ năm của Lãnh Kỳ, đối thủ duy nhất tranh đoạt ngôi hoàng đế với Lãnh Giác.

Lãnh Duệ là con của Lan phi, Lãnh Lan chưa từng gặp Lan phi, lúc hắn hỏi cung, Lan phi đã qua đời từ lâu.

Không ai biết xuất thân của Lan phi, nhưng vẻ đẹp của nàng thì không ai không thừa nhận. Năm ấy Lãnh Kỳ sau một lần đi tuần thì mang nàng về, lập tức phong làm phi, ba ngàn sủng ái đều tập trung vào nàng, khiến không ít tần phi đố kỵ. Lãnh Kỳ cố hết sức khiến nàng vui vẻ, chỉ cần Lan phi mở miệng, bầu trời ánh trăng hẳn cũng tìm cách hái cho nàng. Nhưng Lan phi từ đầu đến cuối đều lạnh nhạt, chưa từng vui vẻ, chỉ sau khi sinh Lãnh Duệ mới nở nụ cười. Vì thế, Lãnh Duệ từ lúc sinh ra đã nhận được tất cả cưng chiều.

Lãnh Duệ hoàn toàn thừa kế dung nhan tuyệt đẹp của mẫu thân, lại thông minh hơn người cùng khí thế bề thế thiên hạ, khiến hần từ nhỏ đã là đối tượng được mọi người chú ý. Mức độ sủng ái ngoại trừ Lãnh Giác thì trong số các hoàng tử không ai sánh bằng. Các đại thần đều biết, vị trí thái tử chỉ có thể là Lãnh Giác hoặc Lãnh Duệ.

Năm Lãnh Duệ mười một tuổi, Lan phi rốt cuộc buồn bã mà chết. Lãnh Kỳ vô cùng đau lòng, phong làm hoàng hậu. Kì quái là lúc ấy Lãnh Duệ cũng không đau lòng lắm về cái chết của mẫu thân, chỉ thần nhiên nói đã thoả mãn tâm nguyện của nàng sau lễ tang trang trọng. Không ai biết hần nói về ai, cũng không ai hỏi, mà Lãnh Kỳ càng dung túng cưng chiều đứa con này.

Không biết có phải chịu ảnh hưởng của mẫu thân hay không, từ nhỏ Lãnh Duệ đã là đứa trẻ lãnh đạm. Nơi hần ở là Quỳnh Hoa cung, tuyệt đối không cho người ngoài tiến vào. Mà cánh rừng kia là Lãnh Duệ sai người dựa theo ngũ hành bát quái mà bố trí, chỉ để một mình hần nghỉ ngơi. Ngay cả thiếp thân thị vệ của hần, khi không có mệnh lệnh cũng không được vào. Thế mà hôm đó Lãnh Lan không biết, lỗ mãng xông vào.

Từ đó về sau, Lãnh Lan cố chấp quấn lấy Lãnh Duệ. Mà Lãnh Duệ, dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, ngầm cho phép Lãnh Lan tiếp cận. Mà ánh mắt hần nhìn Lãnh Lan cũng ngày càng nhu hoà.

Tuyết rơi cực kì lớn. Trận tuyết năm nay đã bay lả tả hai ngày. Trên đất tuyết đọng rất dày. Có hai con ngựa lao vút trên mặt tuyết trắng chói mắt. Xa xa phía sau, có mấy người đi theo.

Lãnh Lan không thích mùa đông. Hần sợ lạnh, bình thường đến mùa đông đều cố gắng núp trong phòng. Nhưng Lãnh Duệ thích, càng thích tuyết rơi. Vì vậy hôm nay Lãnh Lan mới xuất hiện ở đây.

Nhìn khuôn mặt Lãnh Duệ càng xinh đẹp trong tuyết, nụ cười hơi hưng phấn, Lãnh Lan cảm thấy cảnh tuyết cũng thật đáng yêu, lạnh giá dường như biến mất rất nhiều. Hần nhìn chăm chú Lãnh Duệ, thật sâu, thật sâu.

Hần lẳng lặng, tỉ mỉ, khát vọng không nói lên lời nhìn chăm chú dung nhan hần vĩnh viễn không thấy chán này. Hần hết lần này đến lần khác vẽ lên dung nhan Lãnh Duệ trong lòng. Hưng phấn, giận dữ, lạnh lùng, cáu gắt... Nếu có khả năng, Lãnh Lan vĩnh viễn muốn khắc dung nhan này xuống tận đáy lòng.

Sau này hần nghĩ, có phải hay không lúc đó hần đã dự cảm được điều gì, mơ hồ biết cuối cùng sẽ có một ngày, hần chỉ có thể dựa vào kí ức mới có thể nhìn thấy gương mặt mà hần yêu nhất.

“A, chồn tuyết”. Lãnh Duệ kêu lên một tiếng, lúc này Lãnh Lan mới hồi thần. Theo ngón tay Lãnh Duệ chỉ, hần chỉ thấy một bóng trắng nhẹ nhàng lướt qua.

Không đợi Lãnh Lan nói gì, Lãnh Duệ đã phóng ngựa đuổi theo. Lãnh Lan vội giục ngựa đi theo, các tùy tùng cũng cuống quýt theo sát.

Trên cánh đồng tuyết, hai con ngựa một trước một sau, nhanh như xẹt điện chặt chẽ theo một con vật nhỏ màu trắng. Chồn tuyết hoảng loạn không còn chỗ chạy, chui vào một khu rừng nhỏ cách đó không xa.

Trong rừng cây cối rất thấp, hơn nữa cành cây trần lan, trở ngại ngựa đi tới. Chờ hai người vất vả ra khỏi rừng, bóng dáng chồn tuyết đã không thấy. Lãnh Duệ rõ ràng có chút không vui.

Lãnh Lan thử dò hỏi. “Chúng ta tìm một chút, không chừng có thể tìm được thì sao?”

“Không đâu, chồn tuyết là loại động vật rất nhát gan và nhạy bén, vừa bị chúng ta dọa sợ, đoán chừng trong vòng mấy tháng cũng không ra nữa”. Lãnh Duệ khó chịu đáp trả. “Thôi, chúng ta về đi”

Sau đó Lãnh Duệ xoay đầu ngựa trở về. Lãnh Lan yên lặng theo hần, cảm giác hơi kì quái. Trong cảm nhận của hần, Duệ là người không để ý đến thứ gì, hôm nay vì sao lại thất vọng vì một con chồn tuyết như vậy?

Trở về Quỳnh Hoa cung, Lãnh Lan lặng lẽ hỏi Lưu Lam. Lưu Lam lặng im hồi lâu mới đáp trả. “Việc này nói cho người biết cũng không sao. Năm ấy Lan phi từng cho Ngũ điện hạ một con chồn tuyết, điện hạ rất thích. Về sau Lan phi qua đời, điện hạ càng cưng con chồn đó như bảo bối. Đáng tiếc năm ngoái con chồn đã bệnh chết, lúc ấy điện hạ rất đau lòng, chúng ta đã tìm một con giống vậy thật lâu để đưa cho điện hạ, nhưng loài vật này quá hiếm. Không ngờ hôm nay gặp được, nhưng lại để nó thoát”

Lãnh Lan vội nói. “Vậy chúng ta bắt con chồn kia về không phải là được rồi sao, bây giờ đi ngay đi”

Lưu Lam cười sự vội vã của hần. “Chồn tuyết rất thông minh, hôm nay bị dọa, đừng nói là hiện tại, trong một tháng e rằng cũng không thấy được. Cho dù chúng ta đi cũng phí sức”

Lãnh Lan nghe vậy cũng không phục. Tự ta đi tìm, nếu bắt được Duệ nhất định rất vui. Lãnh Lan tưởng tượng ra nụ cười của Lãnh Duệ, trong lòng hạ quyết định.

Hần không biết, quyết định này đã huỷ hoại cuộc đời hần.

Hôm sau, Lãnh Lan len lén xuất phát. Hần quyết định tìm từ rừng cây nhỏ kia. Hần tỉ mỉ tìm kiếm tung tích chồn tuyết, trong lúc vô tình lại đi càng xa. Lúc hần cảm thấy không thích hợp thì đã đến một nơi xa lạ.

Lãnh Lan vội trở về, lại phát hiện mình hoàn toàn không nhớ đường, mà bốn phía một mảnh trắng xóa, chẳng nhìn thấy gì.

Sau vài canh giờ di chuyển, Lãnh Lan không thể không thừa nhận, hần lạc đường.

Tuyết càng rơi càng lớn, hoàng hôn trải khắp bốn phía. Lãnh Lan vừa lạnh vừa đói, cũng không kiên trì được nữa. Hần hiện tại chỉ mong có người phát hiện hần mất tích mà tìm hần. Nhưng vấn đề là hần không nói cho bất cứ ai hần đi đâu, hiện tại mới biết cái gì gọi là tự làm tự chịu.

Lãnh Lan quần kín y phục, cuộn mình dưới một gốc cây nhỏ. Trời tối, đã lạnh đến mức hầu như mất cảm giác, Lãnh Lan mơ hồ nghe được có người đang gọi. Tinh thần hần đã mơ hồ, miễn cưỡng lấy lại tinh thần, lại phát giác mình lực bất tòng tâm.

Thanh âm chột xa chột gần, dường như muốn rời đi. Lãnh Lan sốt ruột, nặng nề cắn lên tay một cái, nhân lúc đau đớn khiến mình thanh tỉnh một chút mà dùng sức kêu to một tiếng, lại lập tức không còn khí lực.

Trong nháy mắt, một bóng người hiện ra trước mặt hần.

“Người không sao chứ?”. Là Lãnh Giác. Hần sốt ruột nâng Lãnh Lan dậy, kiểm tra từ trên xuống dưới.

Lãnh Lan lắc đầu.

“Tốt, vậy ta mang ngươi về, ngươi ráng chịu đựng một chút”. Lãnh Giác ôm lấy Lãnh Lan, dùng khinh công lao ra ngoài.

Lãnh Lan yên tâm tựa vào lòng Lãnh Giác, muốn ngủ thật say. Lãnh Giác vừa chạy vội, vừa không ngừng cúi đầu xem xét tình trạng của Lãnh Lan. Thấy Lãnh Lan buồn ngủ, hần vươn tay vuốt lên khuôn mặt Lãnh Lan. “Đừng ngủ, Lan”

Lãnh Lan miễn cưỡng mở mắt, gật đầu đáp ứng. Đột nhiên, thân thể Lãnh Giác trầm xuống, Lãnh Lan cũng tuột tay ngã xuống một bên. Lúc hần bò dậy, đã phát hiện hai chân Lãnh Giác rơi vào trong tuyết.

“Đừng qua đây”. Lãnh Lan muốn sang đỡ Lãnh Giác, lại bị Lãnh Giác lớn tiếng bảo ngừng lại.

“Nhị ca, người sao vậy?”

“Đây là đầm lầy”. Lãnh Giác bình tĩnh giải thích. “Người qua đây cũng sẽ rơi vào. Người bây giờ mau trở về tìm người đến cứu ta”

“Ta không thể bỏ ngươi lại”. Lãnh Lan kêu to, hần hiện tại hoàn toàn thanh tỉnh.

“Ta không thể cử động, động đây sẽ càng hãm sâu. Không có ai hỗ trợ, ta không ra được”. Lãnh Giác nghiêm nghị nói. “Người đã đông lạnh cả ngày, nếu không rời khỏi thì sẽ chết. Hơn nữa lấy thể lực hiện tại của người, cơ bản không giúp được ta. Hiện tại biện pháp tốt nhất là tìm người tới cứu ta”

Lãnh Lan còn đang do dự, giọng Lãnh Giác càng thêm nghiêm khắc. “Mau đi, mọi người đang phân nhau đi tìm ngươi. Ngươi đi thẳng hướng đông, sẽ gặp được người của Duệ. Bọn họ đang ở gần đây, mau đi đi”

Lãnh Lan đứng lên, nhìn Lãnh Giác đang vương trong tuyết, lại lao đảo chạy về hướng đông. Lúc hắn nhìn thấy Duệ, chỉ kịp nói một câu. “Nhị ca rơi vào đầm lầy, mau cứu hắn...”. Sau đó liền bất tỉnh.

Lúc hắn tỉnh lại, đã là ba ngày sau.

Sau khi tỉnh lại, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy chính là ánh mắt lo lắng của Lãnh Duệ. Hắn không khỏi cảm thấy vui sướng, mỉm cười vươn tay nắm lấy tay Duệ.

Nhưng đợi thân thể khôi phục, hắn đều chưa từng gặp Lãnh Giác. Hắn rất kì quái, lại không ai trả lời câu hỏi của hắn, cũng không chịu dẫn hắn đi gặp Lãnh Giác.

Lúc hắn cảm thấy không nhịn được nữa, hắn rút cuộc biết nguyên nhân khiến hắn hổ thẹn cả đời. Lãnh Giác vì ở trong tuyết quá lâu, hai chân đã tàn phế. Từ đó về sau, Lãnh Giác không đứng lên được nữa.

5. Chương 5

Đầu mùa xuân năm sau, Lãnh Duệ được phong làm Thái tử.

Nghe được tin này, Lãnh Giác đang ngồi dưới tàng cây ngắm hoa. Một trận gió nhẹ thổi qua, vài đoá hoa trên cây khẽ run run, theo thể gió mà xoay tròn rơi xuống. Lãnh Giác vươn tay, khiến đoá hoa nhẹ nhàng đáp xuống lòng bàn tay mình. Đoá hoa nho nhỏ, năm cánh li ti hướng ra ngoài, màu vàng phấn, non mềm khiến người ta thương tiếc. Hắn vô cùng nâng niu dùng đầu ngón tay khẽ vuốt ve, tĩnh mịch như hoa sen dưới ánh trăng.

Lãnh Lan nhìn Lãnh Giác như bậc cao tăng chìm vào trầm tĩnh, trong lòng chua xót không nguôi. Đây là nhị ca từng rất hăng hái của hắn sao? Là lỗi của hắn, nếu không phải hắn tuý hứng, nhị ca sẽ không vì cứu hắn mà biến thành như vậy. Lãnh Lan rất hận bản thân, vì sao người bị thương là nhị ca mà không phải chính hắn? Nước mắt Lãnh Lan dâng đầy trong mắt.

Lãnh Giác ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt tự trách của Lãnh Lan, nhẹ nhàng kéo hắn ngồi xổm trước mặt mình. “Sao lại thích khóc như vậy? Ngươi lớn rồi, không thể cứ vì một chuyện nhỏ mà khóc”. Lãnh Giác yêu thương xoa đầu Lãnh Lan, dịu dàng nói.

Nước mắt Lãnh Lan không kiềm được nữa. “Đều tại ta hại ngươi, nếu không thì hôm nay ngôi vị Thái tử nhất định là của ngươi”. Lãnh Lan nghẹn ngào nói. “Trước kia ngươi không nên cứu ta”

“Sao lại nghĩ như vậy, ngươi là đệ đệ thân với ta nhất, chỉ cần ngươi bình an, cho dù ta mất mạng cũng không tính là gì, huống chi chỉ có một đôi chân”. Lãnh Giác cười cười, lại nói. “Hơn nữa cho dù ta không sao, hôm nay ngôi vị Thái tử cũng chưa chắc là của ta. Duệ không có điểm nào thua kém ta, ngươi đang thiên vị nhị ca của ngươi mà thôi”

Sau đó Lãnh Giác cẩn thận lau vết nước mắt ràn rụa của Lãnh Lan, dịu dàng hỏi. “Đúng rồi, gần đây sao ngươi luôn ở cùng ta mà không đi tìm Duệ? Trước đây ngươi rất bám hắn, gọi cả ngày cũng không thấy, hiện tại sao lại ngoan như vậy?”

Lãnh Lan ấp úng, hắn sao lại không muốn gặp Duệ? Có điều sau khi Lãnh Giác xảy ra chuyện, lúc hắn và Duệ ở bên nhau trong lòng luôn tràn đầy cảm giác tội lỗi.

Lãnh Giác cười khẽ, nhẹ nhàng vỗ vai Lãnh Lan. “Đi đi, ta không sao, mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, cũng không phải ta thua kém hắn. Nếu đã không có số làm Thái tử thì làm hoàng tử bình thường cũng tốt, ngươi không cần lo cho ta”. Lãnh Giác lại nói. “Huống chi nếu là hắn, ta cũng tâm phục khẩu phục”

Lãnh Lan khó tin nhìn Lãnh Giác, sau khi xác định từ trong ánh mắt hắn nhìn thấy một mảnh yên bình mới rút cuộc trở nên thoải mái. Hắn ôm chặt Lãnh Giác, trên mặt hiện ra nụ cười.

“Đi đi”. Lãnh Giác giục Lãnh Lan lần nữa. “Người cũng đã lâu không gặp hần, không phải sao?”

Lãnh Lan gật đầu, chạy như bay. Mấy ngày không gặp, nỗi nhớ của hần đã sớm tràn lan. Bởi vì đi quá gấp, Lãnh Lan không nhìn thấy sau khi hần xoay người, đôi mắt như nước mùa thu của Lãnh Giác chợt loé lên u ám.

Dịch Thuỷ nhanh chóng bước tới, dịu dàng khoác thêm áo cho Lãnh Giác, sau đó quỳ một chân trên đất. “Điện hạ thật sự cam chịu ư?”. Dịch Thuỷ hỏi, ánh mắt nhìn Lãnh Giác tràn đầy nhu tình.

Lãnh Giác xoa nát đoá hoa trong tay, ngửa đầu nhìn trời, một lúc sau mới nói. “Không cam chịu thì sao? Hoàng đế sao có thể là kẻ tàn phế”. Lãnh Giác cúi đầu, nhìn đôi chân vĩnh viễn không thể đứng lên đi lại của mình, cười chua xót.

“Điện hạ không tàn phế, chỉ cần điện hạ muốn làm hoàng đế, ai dám nói không?”. Dịch Thuỷ kịch liệt phản bác, biểu cảm đầy kích động.

Lãnh Giác quay đầu, nhìn chằm chằm Dịch Thuỷ, trong mắt đột nhiên biến thành sắc thái khiến người ta hoa mắt. “Người người đều nói, đây là ý trời muốn giúp Lãnh Duệ. Ta khẳng khái không tin, trời không giúp ta, ta liền tranh với trời. Ta muốn xem ta có thể thắng ông trời hay không”. Tay Lãnh Giác nhẹ nhàng phủ lên tay Dịch Thuỷ.

Dịch Thuỷ cúi đầu, đôi tay đang phủ lên tay hần rất mảnh khảnh tinh tế, dưới da thịt trắng nõn có thể thấy gân xanh, cũng giống như chủ nhân của nó, nửa năm qua đã tiêu tụy rất nhiều.

Tim Dịch Thuỷ nhói đau, hần nắm lại tay Lãnh Giác, thật chặt, dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho Lãnh Giác. “Chỉ cần là thứ người muốn, ta nhất định giúp người đạt được”. Dịch Thuỷ kiên định nói, ánh mắt như lửa. “Cho dù nghịch trời, ta cũng sẽ vì người mà đạt được”

Đầu xuân mang theo một tia sáng ấm áp, lười biếng chiếu lên hai người dưới tàng cây, chiếu lên hai bàn tay đang nắm lấy nhau, một đôi to, một đôi mảnh khảnh. Trên đất, hai cái bóng lớn rất hài hoà, trong hài hoà lại mang theo một phần tình cảm sâu sắc.

6. Chương 6

“Ta rất thích người...”. Lãnh Lan thì thầm, tựa đầu vào đầu gối Lãnh Duệ.

Hoa rơi rụng, Lãnh Duệ gạt ra cánh hoa rơi trên mặt Lãnh Lan, ngón tay thon dài mang theo yêu thương trượt lên khuôn mặt Lãnh Lan, từ đuôi mày thanh tú đến cái mũi anh tuấn, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống đôi môi hơi mọng của Lãnh Lan.

Lãnh Duệ biết mình rất lạnh lùng, không ai có thể tiếp cận hần, ngay cả thị vệ lớn lên cùng hần cũng khó biết hần đang nghĩ gì. Có lẽ nguyên nhân là vì mẫu thân, Lãnh Duệ lẳng lặng nghĩ.

Mẫu thân là một nữ nhân xinh đẹp, mà nữ nhân xinh đẹp thì thường không may mắn. Từ xưa đến nay hồng nhan bạc phận, có lẽ vì ông trời luôn ghen tị người xinh đẹp. Mẫu thân đẹp hơn cả hoa, khiến quân vương từng trải hết tất cả mỹ sắc thế gian cũng phải động dung. Thế là nàng bị mang vào cung, không ai hỏi qua ý kiến của nàng. Có thể được quân vương sủng ái là chuyện mỗi nữ nhân cầu còn không được, nhưng mẫu thân lại không chịu vứt bỏ tình yêu của mình. Có điều ở trước mặt quyền thế, tình yêu cũng đành khom lưng. Người yêu của mẫu thân rút lui, theo một ý nghĩa nào đó thì đã phản bội tình yêu. Không ai nói hần làm sai, trừ nữ tử rừng rưng nước mắt vào cung kia.

Lãnh Duệ biết mẫu thân không vui, ngoại trừ đối với hần, mẫu thân chưa bao giờ cười. Từ nhỏ Lãnh Duệ đã biết, trong lòng mẫu thân chỉ có một mình hần.

Mẫu thân vẫn luôn sinh bệnh, nằm lì trên giường mấy năm. Hôm đó, mẫu thân bảo mọi người lui ra, nói cho Lãnh Duệ biết tất cả mọi chuyện. Năm ấy Lãnh Duệ mười tuổi, hần nhớ rất rõ lời mẫu thân nói.

“Duệ, ta không phải người mẹ tốt. Trái tim của ta lúc vào cung đã sớm chết đi. Người còn nhỏ, sẽ không biết cái gì gọi là trái tim chết. Mẫu thân hi vọng người vĩnh viễn cũng không cần biết. Vốn dĩ ta đã sớm chết, nhưng vì người, ta ở lâu thêm mười năm”. Nàng nhẹ nhàng nắm lấy tay Lãnh Duệ, yên lặng nhìn chăm chú con trai mình. “Duệ, đừng yêu bất cứ ai. Trên đời này, thứ dễ thay đổi nhất, dễ bị lợi dụng và phản bội nhất chính là tình yêu”

Khi đó Lãnh Duệ mơ hồ biết thời gian của mẫu thân không còn nhiều.

Hai tháng sau, Lan phi qua đời.

Lãnh Duệ cúi đầu, ánh mắt nhu tình nhìn người đang gối đầu lên đầu gối mình. Đôi tay túm lấy tóc đen của Lãnh Lan. Người này, khẳng khẳng xông vào đời hắn, khẳng khẳng xông vào lòng hắn, không chịu rời đi.

Lan là kẻ đơn thuần. Thâm tình của Lãnh Lan, Lãnh Duệ hiểu được. Lan sẽ không phản bội hắn, Lãnh Duệ ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào chốn xa xăm.

Mẫu thân, ta tin tưởng người yêu của ta. Hơn nữa ta sẽ trở thành người có quyền lực nhất quốc gia này, dùng nó để bảo vệ tình yêu của ta, sẽ không xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

“Duệ, người đang nghĩ gì thế?”. Lãnh Lan đổi tư thế, ngửa mặt nhìn người yêu.

“Nghĩ đến người”. Lãnh Duệ kéo một lọn tóc của Lãnh Lan, nghịch ngợm quết lên gò má hắn.

Lãnh Lan cười khê, né tránh lọn tóc khiến mình ngứa ngáy, nhưng thân thể hắn bị Lãnh Duệ chế trụ nên không cách nào tránh được. Hắn dứt khoát vùi đầu vào vòng tay Lãnh Duệ, cọ cọ.

Lãnh Duệ vì động tác của Lãnh Lan mà ngừng tay, kéo Lãnh Lan vào lòng, dùng môi lấp kín tiếng kêu của Lãnh Lan. Lãnh Lan hơi vùng vẫy, sau đó ngoan ngoãn tựa sát vào Lãnh Duệ, hai tay vòng lên cổ Lãnh Duệ, uyển chuyển nghiêng đón.

Nhìn người yêu bị mình hôn đến mê mang, ánh mắt Lãnh Duệ trở nên nóng rực. Hắn ôm lấy người trong vòng tay, hướng về phòng.

“Chúng ta đi đâu vậy?”. Lãnh Lan khó hiểu, nhưng vẫn thoải mái ôm Lãnh Duệ.

“Người đoán xem?”. Người bị hỏi trả lời một cách tà ác, đi vào phòng. Theo sau là một mảnh kiêu diễm bên trong cửa phòng đóng kín.

...

“Sao vậy?”. Người trên giường lười biếng hỏi, vươn tay vén lên mái tóc dài của người trên thân.

“Phụ hoàng muốn tuyển phi cho người đứng không?”. Lãnh Lan sâu kín hỏi. “Người là đế vương tương lai, sẽ có hậu phi, con cái...”

Lời còn chưa dứt, Lãnh Lan đã bị người bên cạnh kéo qua, đối mặt với một ánh mắt kiên định. “Ta mặc kệ người khác nghĩ thế nào, nói thế nào, ta chỉ cần người”. Lãnh Duệ bình tĩnh nhìn Lãnh Lan. “Chờ ta làm vua, người chính là hậu phi duy nhất của ta, người yêu duy nhất của ta”. Gương mặt Lãnh Duệ nghiêm túc, trong giọng nói đầy nhu tình. “Không ai có thể ảnh hưởng đến ta, bao gồm cả phụ hoàng”

Nhìn ánh mắt chăm chú của Lãnh Duệ, Lãnh Lan an tâm cười, gật đầu, vịn lên vai Lãnh Duệ. Đúng vậy, mình không có gì phải lo. Hắn là Duệ a, có thể khiến mình yên tâm ý lại. Lãnh Lan vùi càng sâu vào ôm ấp quen thuộc kia, mặc cho cảm giác gọi là hạnh phúc vờn quanh mình.

Hồi lâu, Lãnh Lan đột nhiên nhớ đến điều gì, đẩy đẩy Lãnh Duệ. “Duệ, ta giúp người được không?”

“Giúp ta?”. Lãnh Duệ đang định ngủ, nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy”. Lãnh Lan dứt khoát ngồi dậy. “Gần đây thân thể phụ hoàng không tốt, người cả ngày đều bận rộn, ta lại cả ngày rỗi rảnh. Ta giúp người được không?”

“A, sao người lại nghĩ đến chuyện tìm việc để làm chứ? Người không phải rất thích chạy lung tung cả ngày sao?”. Lãnh Duệ cười cười hỏi.

“Vì... người ta thương người bạn rận mà. Hơn nữa ta cũng muốn giống Lưu Lam có thể giúp đỡ người một chút chuyện. Như vậy người sẽ không quá mệt mỏi”. Suýt nữa nói lỡ, Lãnh Lan hơi chột dạ dời tầm mắt, không khỏi nghĩ tới lời dặn của Lãnh Giác.

Nhị ca đối xử với hần thật tốt, nếu không phải nhị ca nhắc nhở, hần thật sự chỉ biết bám Duệ. Từ trước đến nay hần chưa từng nghĩ đến việc làm gì đó cho Duệ. Nhị ca không những suy tính chu đáo mà còn cẩn thận, không những nhắc nhở hần giúp đỡ Duệ mà còn dặn hần không cần nói cho Duệ biết, sợ Duệ không vui.

“Không vui ư? Được rồi, ngày mai người theo ta thượng triều. Lan của ta giỏi như vậy, nhất định có thể trở thành trợ thủ tốt nhất của ta”. Hiểu lầm là Lãnh Lan không vui, Lãnh Duệ thương yêu dỗ dành hần.

...

Hoa nở hoa tàn, chớp mắt đã là mùa rét đậm.

Tuyết lớn tung bay, trong hoàng cung một mảnh trắng bạc. Trong vườn hoa cũng chỉ có vài khóm mai già kiêu ngạo nở rộ. Lãnh Giác ngồi dưới gốc hoa, mặc cho tuyết rơi đầy tay áo, dường như không chút cảm giác lạnh lẽo. Các thị nữ bên cạnh ai nấy đều run lập cập, lại không ai dám tiến lên khuyên chủ nhân trở về. Nhị điện hạ vốn là người rất ôn hoà, nhưng từ khi bị phế đi hai chân thì ngày càng u ám băng lãnh, khiến người ta sợ hãi.

Tuyết càng lúc càng nhiều, lúc này một người vội vã bước đến. Nhìn thấy người tới, các thị nữ đều lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Dịch Thuỷ bá kiến điện hạ”. Người tới quỳ xuống đất hành lễ.

Lãnh Giác dường như hoàn hồn, thản nhiên nhìn hần một cái, sau đó bảo. “Các người đều lui xuống đi”

Mọi người cầu còn không được, vội lui ra. Trong nháy mắt, vườn hoa chỉ còn lại hai người là Lãnh Giác và Dịch Thuỷ.

“Thế nào?”. Lãnh Giác nhìn chằm chằm về phương xa, hỏi.

Dịch Thuỷ đứng lên, đầu tiên cởi xuống áo choàng trên người mình, khoác lên cho Lãnh Giác, sau đó mới đáp. “Hết thấy đều như điện hạ mong muốn. Tam điện hạ hiện tại đã nắm giữ binh quyền trong kinh thành, những người còn lại đều bị Thái tử phái đi dẹp loạn, ít nhất trong vòng ba tháng không về kinh thành được. Về phần các trọng thần trong triều, đã có một số là người của chúng ta, một số khác chỉ lo cho mình, không cần để ý tới. Về phần số người ngoan cố kia, ta đã phái người lặng lẽ giam người nhà của bọn họ, sẽ không có vấn đề gì lớn”

“Phía Lãnh Duệ có động tĩnh gì không?”. Lãnh Giác ngẩng ngó mai đỏ trong tay, hỏi tiếp.

“Điện hạ suy nghĩ chu đáo, mấy ngày này, tam điện hạ luôn vô cớ ngắt xiu, khiến lòng hần hỗn loạn, hiện tại đang bận tìm mấy vị danh y, cơ bản không để ý tới chuyện này. Có điều...”. Dịch Thuỷ do dự một chút, rồi cuộc vẫn hỏi. “Thuốc kia thật sự không ảnh hưởng gì đến thân thể tam điện hạ ư?”

Lãnh Giác liếc Dịch Thuỷ một cái, ánh mắt lạnh như băng. “Ta sẽ không hại Lan”. Hần quay đầu đi. “Thuốc kia chỉ khiến hần thỉnh thoảng chóng mặt mà thôi, chỉ cần ngừng thì không sao”

“Vâng, thuộc hạ vượt quá giới hạn”. Dịch Thuỷ cúi đầu không nói.

Hồi lâu, Lãnh Giác mở miệng. “Phía hoàng thượng thì sao?”

Dịch Thuỷ kính cẩn trả lời. “Hoàng thượng không chống đỡ được bao lâu”

“Ta muốn đáp án chính xác”. Lãnh Giác không kiên nhẫn nói.

“Vâng, hoàng thượng nhiều nhất chỉ còn một tháng”

“Phải không?”. Lãnh Giác giơ cành hoa lên, đưa đến gần môi mình, sau đó há miệng cắn xuống đóa hoa đẹp nhất. Hần quay đầu, cười tươi như hoa. “Rốt cuộc bắt đầu”

Nhìn nụ cười như hoa này, Dịch Thuỷ biết, bản thân mình có thể vì nó mà trả giá tất cả.

Hai mươi tám ngày sau truyền ra tin tức hoàng thượng băng hà. Cùng hôm đó, cung đình biến đổi lớn, Thái tử Lân Duệ mất tích, tam điện hạ Lân Lan lên ngôi hoàng đế, trở thành tân đế quân.

7. Chương 7

Thời gian thấm thoát, nháy mắt đã năm năm trôi qua. Con người rất dễ quên, dần dần, Lân Duệ đã biến mất khỏi đầu óc mọi người, tranh đoạt vương vị năm đó dường như chưa từng xảy ra. Hơn nữa cục diện chính trị biến đổi, các đại thần có nhiều người từ quan không làm, mới vào đa phần là thanh niên tân tiến. Trong lòng bọn họ, Lân Lan từ lúc ban đầu đã là bệ hạ, về phần Lân Duệ, bọn họ không chút ấn tượng.

Lân Lan đúng là một vị quân chủ tốt, có lẽ hẳn không phải anh minh thần võ, nhưng khoan dung nhân ái, biết nghe ý kiến, lại biết dùng người, trong vài năm đề bạt không ít thanh niên tài俊. Hơn nữa Lân Giác và Dịch Thuỷ đều không phải tay vừa, vì vậy quốc gia ngày càng cường thịnh, mọi người an cư lạc nghiệp, quốc khố cũng giàu có rất nhiều.

Ánh trăng hôm nay rất đẹp, trắng như nước, đậm như mộng. Trên bậc thềm Quỳnh Hoa cung, một bóng người yên lặng đứng, chấp tay nhìn đom đóm bay lượn.

Một lúc lâu, tiếng ngâm nga thấp thấp vang lên.

“Mười năm sinh tử, hai bờ mờ mịt.

Không nghĩ, khó quên.

Ngàn dặm một ngôi mộ cô độc, thê lương khó tả.

Mặc dù gặp nhưng không nhận.

Bụi đầy mặt, tóc mai như sương...”

Thanh âm biến thành nghẹn ngào, dần dần chìm xuống, cuối cùng không thể nghe thấy. Ngữ âm trầm trở, tràn ngập đau khổ tương tư, khiến người nghe cay sống mũi.

Người kia xoay người, ánh trăng nhân nhạ chiếu vào mặt hắn. Đó là một khuôn mặt trẻ tuổi俊美, chân mày lại nhíu chặt, đau đớn trong mắt khiến khuôn mặt trở nên tang thương vô cùng.

“Duệ, bây giờ ngươi ổn không? Năm năm, ta chờ ngươi về. Hận ta, tìm ta trả thù cũng được, khiến ta biết ngươi vẫn bình an, khiến ta gặp lại ngươi, ta chết cũng không hối hận”

Tiếng bước chân vội vàng truyền đến, Lân Lan nhanh chóng xoay lưng, không để người tới thấy nước mắt trên mặt mình.

Người tới dừng dưới bậc thềm, không quỳ xuống, chỉ vẽn vẽn cúi chào. “Bệ hạ”

Lân Lan dùng tay áo lau nước mắt trên mặt, vờ như không có gì xảy ra, xoay người lại. Để không lộ ra thanh âm có chút nghẹn ngào của mình, Lân Lan không nói gì, chỉ khoát khoát tay khiến người tới miễn lễ.

Người tới là một thiếu niên đứng thẳng, mi thanh mục tú – đương nhiệm thừa tướng Đàm Toại Ảnh. Năm ấy lúc thi văn, Đàm Toại Ảnh lấy một thiên luận quốc làm kinh ngạc mọi người, Lân Lan và Lân Giác đều cực kì thưởng thức người này. Lân Giác càng cùng hắn trường đàm ba ngày, sau đó khen không ngớt, dốc sức đề cử hắn cho vị trí thừa tướng. Lúc đầu có nhiều người không phục một người trẻ tuổi như vậy, nhưng chưa đầy nửa năm, Đàm Toại Ảnh đã khiến mọi người không thể không tâm phục khẩu phục.

Có điều Đàm Toại Ảnh làm người cực kì kiêu ngạo, bình thường không cúi đầu với người khác. Cho dù là đối với Lân Lan, ngoại trừ trong triều đình, bình thường hẳn rất ít quỳ xuống làm lễ. Lân Lan cũng rất thích ngạo khí của hắn nên không trách móc. Có đôi khi Lân Lan nghĩ, có lẽ vì ngạo khí này rất giống Lân Duệ, Lân Lan mới khoan dung với nam nhân này như vậy.

“Chuyện gì?”. Yên tĩnh hồi lâu, Lãnh Lan mở miệng hỏi.

“Ta vừa nhận được tin, quân đội Viêm quốc đã tới biên giới nước ta”

Lãnh Lan kinh ngạc, Viêm quốc cùng Sí quốc gần nhau nhưng chưa từng qua lại. Có người nói quân chủ hiện tại của Viêm quốc là con thứ ba của quốc quân – Diệp Toại. Hắn dùng mãnh thiện chiến, gần như bách chiến bách thắng, quả thật trở thành chiến thần trong truyền thuyết. Nửa năm trước hắn vừa lên ngôi, bấy giờ đột nhiên phái quân tấn công biên cảnh, rõ ràng dụng ý bất thiện.

Đàm Toại Ảnh đợi một hồi, thấy Lãnh Lan không có ý lên tiếng mới nói tiếp. “Ta đã phái người cấp báo Đỗ Diêu, khiến hắn nghiêm trận đối đãi, tùy cơ ứng biến”

Lãnh Lan trầm ngâm không nói. Quân đội Sí quốc có phân nửa trấn thủ biên cương, người cầm đầu là Đỗ Diêu, vốn là một thị vệ thông thường dưới tay Lãnh Giác, theo Dịch Thuỷ chinh chiến bốn phương. Lúc nhập ngũ hắn chỉ là một tiểu tướng, mấy năm qua dựa vào năng lực mà trận trận thắng lợi, chiến công hiển hách, ngay cả Dịch Thuỷ cũng tự ti không bằng. Hơn nữa hắn tính tình trung thành trầm ổn, lên chức cực nhanh, ba tháng trước được đặc biệt phong làm tướng quân, phụng mệnh trấn thủ biên cảnh.

Một nửa quân đội khác chia làm hai bộ phận, một phần trú đóng ở Sa sơn cách kinh thành không xa, hộ vệ an nguy của kinh thành. Phần nhỏ khác là ngự lâm quân, trực tiếp đóng tại hoàng cung, do Dịch Thuỷ quản lý. Bấy giờ nếu xung đột vũ trang, chỉ cần người lãnh quân không phải Diệp Toại, với năng lực của Đỗ Diêu, Lãnh Lan tin tưởng có ít nhất bảy phần thắng lợi.

“Ai là tướng quân?”

“Không biết”. Đàm Toại Ảnh trả lời dứt khoát.

“Hi vọng không như ta nghĩ”. Lãnh Lan khẽ than. “Đời sống nhân dân vừa yên ổn mấy năm, ta không hi vọng lại xảy ra chiến tranh”

“Cho dù ngươi có muốn hay không, nên đến vẫn sẽ đến”. Giọng nói thanh lãnh vang lên, một nam tử ngồi xe lăn được người chậm rãi đẩy tới từ một bóng cây.

“Nhị ca, trẻ như vậy sao còn chưa ngủ?”. Lãnh Lan mở miệng.

“Nghe nói biên cảnh xảy ra chuyện, ta tới xem một chút”. Lãnh Giác thản nhiên nói.

Lãnh Lan khẽ than, lâu rồi, hắn đã quên mất từ lúc nào, cách nói chuyện giữa bọn họ liền biến thành lãnh đạm mà khách khí như vậy. Ngoại trừ trao đổi quốc sự, đã không còn gì để nói, thân mật khi xưa dường như chỉ là giả tượng. Có lúc Lãnh Lan nghĩ, nguyên nhân là vì chính hắn.

Tuy rằng Lãnh Lan nỗ lực tự nhủ, tất cả không trách được Lãnh Giác, nếu không phải tuý hứng của chính hắn, nếu Lãnh Giác không cứu hắn, nếu người bị thương là hắn mà không phải Lãnh Giác, năm đó tranh đoạt thái tử không đến nỗi chưa chiến đã bại. Nếu vậy, mặc dù thất bại, có lẽ Lãnh Giác cũng không đến nỗi không cam lòng. Chính Lãnh Lan đã ép Lãnh Giác làm ra chuyện kịch liệt như thế.

Hơn nữa, năm ấy Lãnh Giác cũng không ép hắn, chỉ nói rõ cho hắn biết, Lãnh Giác nhất định phải soái vị, nếu Lãnh Lan không muốn, có thể khoan tay đứng nhìn, thậm chí tổ giác. Con đường là chính Lãnh Lan chọn, Lãnh Lan không thể nhìn Lãnh Giác chịu chết, vì vậy hắn lựa chọn phản bội Duệ. Hắn không có tư cách trách bất cứ ai, nhưng hắn biết mình vẫn hận Lãnh Giác vì sao ép mình lựa chọn. Lãnh Giác cũng biết rõ, cho nên bọn họ càng đi càng xa, không thể tiếp tục như trước đây.

Trong lòng Lãnh Lan thở dài lần thứ hai, chuyển hướng Đàm Toại Ảnh. “Phái người nói cho Đỗ Diêu, nếu không cần thiết thì đừng động võ”. Lãnh Lan dặn dò. “Nhất thiết chú ý động tĩnh, nếu có biến cố thì lập tức báo với ta, có lẽ chỉ là hiểu lầm”

“Chỉ sợ người không động, người khác đã động”. Lãnh Giác cắt ngang lời Lãnh Lan. “Viêm quốc muốn một ngụm nuốt chúng ta, e rằng không dễ như vậy”. Hắn nói với Đàm Toại Ảnh. “Mau điều tra người mang binh là ai, nếu là Diệp Toại ngự giá thân chính, Dịch Thuỷ, người lập tức mang binh tiếp viện”. Nói đến nửa câu sau, hắn chuyển sang người bên cạnh.

Dịch Thuỷ và Đàm Toại Ảnh khom lưng nhận lệnh. Đàm Toại Ảnh yên lặng lui ra.

Lãnh Lan và Lãnh Giác im lặng đối diện nhau, một lúc lâu sau, Lãnh Giác lạnh lùng bảo. “Dịch Thủy, đưa ta hồi cung”.

Sau đó hần tự xoay xe đẩy, Dịch Thủy chậm rãi đẩy hần rời đi. Nhìn bóng lưng đi xa của Lãnh Giác, môi Lãnh Lan khê giật, lại không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Ngày hôm sau truyền đến tin tức, biên cảnh đã khai chiến. Có điều người lãnh đại quân không phải Diệc Toại, mà là một cái tên chưa ai biết đến – Lãnh Sam.

Các đại thần yên lòng, Đỗ Diêu gần với chiến thần Diệc Toại, là thiên tài quân sự, bày mưu tính kế, quyết thắng thiên lý. Nếu thống suất không phải Diệc Toại, Lãnh Giác cũng bỏ ý định để Dịch Thủy tiếp viện.

Giống như rất nhiều lần trước đây, mọi người đều yên lặng chờ tin tốt từ Đỗ Diêu. Nhưng lần này ai cũng không ngờ, Đỗ Diêu vậy mà thua to, hơn nữa còn liên tục thất bại. Tốc độ thất bại cực nhanh, không để bất cứ ai có thời gian phản ứng. Lúc Lãnh Lan và Lãnh Giác biết tin, bọn họ đã không còn thời gian ứng đối và phản kích.

“Quân ta trong vòng ba ngày đã mất tám thành, quân đội Viêm quốc đã đến gần. Ta đã phái quân đội Sa Sơn qua tiếp viện, hiện tại Đỗ Diêu thủ thành, có thể ngăn quân đội Viêm quốc tới gần, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể giữ mười ngày”. Đàm Toại Ảnh bình tĩnh nói. “Nếu trong vòng mười ngày không có đại quân tiếp viện, quân ta sẽ bị diệt toàn bộ”. Về mặt hần đứng dừng, dường như không phải nói đến tồn vong quốc gia mà chỉ là một chuyện bình thường.

...

Trong cung Viêm quốc, phòng ngủ quốc quân, hai bóng dáng đang quấn quít nằm bên nhau.

“Có mệt không?”. Nam tử cường tráng chống thân, yêu thương hôn lên người đang nằm sấp. “Ta đắp bóp cho người một chút được không?”

“Toại, đừng nhiều chuyện”. Người kia xoay người ngồi dậy, hơi tựa vào đầu giường, môi son phun ra lời lẽ không kiên nhẫn. Hần vén lên sợi tóc mềm mại trước trán, lộ ra đôi mắt như hàn tinh cùng khuôn mặt tuyệt diễm.

Viêm quốc đế vương – người được gọi là Toại kia tràn ngập uỷ khuất kháng nghị. “Duệ, người ta chỉ thương người mà thôi”. Hần đổi tư thế nằm xuống, ôm Lãnh Duệ vào lòng, bàn tay không khách khí vuốt ve trên người Lãnh Duệ.

Lãnh Duệ không để ý tới hần, nhắm mắt tự nghỉ ngơi. Một lát sau, hần đột nhiên hỏi. “Trận đánh thế nào?”

“Lãnh Sam đã đến Dung thành, Đỗ Diêu lui quá nhanh, Lãnh Lan cơ bản không có thời gian ứng biến, chỉ không ngừng tiếp viện. Hiện tại phần lớn binh lực của Sí quốc đều bị vây ở Dung thành, có lẽ không bao lâu nữa, Lãnh Lan nhất định phải chấp nhận đầu hàng”. Diệc Toại trả lời.

Lãnh Duệ không nói gì, xoay người chuẩn bị xuống giường, lại bị Diệc Toại túm lấy. “Duệ, người vội vã làm gì, chúng ta làm thêm một lần được không?”. Diệc Toại ôm Lãnh Duệ, hai tay như bạch tuộc quấn lấy không buông, dùng đầu cọ tới cọ lui bên cổ Lãnh Duệ.

“Người lát nữa còn phải vào triều”

“Để ý chuyện đó làm gì?”. Diệc Toại dùng sức khiến thân thể Lãnh Duệ rơi vào vòng tay hần.

“Người đúng là tùy hứng”. Lãnh Duệ mặc cho Diệc Toại hôn hần.

Diệc Toại mút sâu môi son của Lãnh Duệ, một tay thuận thế trượt đến trước ngực Lãnh Duệ. Hần vuốt ve thân thể Lãnh Duệ, môi cũng lướt xuống, vừa liếm vừa hôn. Khi đầu lưỡi Diệc Toại đảo quanh bụng Lãnh Duệ, Lãnh Duệ vốn đang nằm yên không nhin được rên một tiếng, thân dưới cũng hơi dựng lên.

Diệc Toại không buông tha phản ứng của hần, lập tức vùi đầu ngậm vào thứ cứng rắn của Lãnh Duệ, dùng môi lưỡi âu yếm. Tên đã lên đây, Lãnh Duệ nhắm mắt hưởng thụ phục vụ của Diệc Toại. Đột nhiên Diệc Toại buông Lãnh Duệ ra, ngẩng đầu lên, đang định nói gì thì Lãnh Duệ lại đè hần xuống. Không đợi Diệc Toại mở miệng, Lãnh Duệ tách chân hần ra, động thân đâm vào sâu trong cơ thể Diệc Toại. Môi son của

Lãnh Duệ hôn lên yết hầu Diệc Toại, cảm giác chợt đến khiến Diệc Toại rên rỉ một tiếng, thân thể nhanh chóng có phản ứng.

“Người đứng là mẫn cảm”. Lãnh Duệ khẽ cắn hần một ngụm, bắt đầu vận động. Nhìn biểu cảm mê mang của Diệc Toại, động tác hần lúc nhanh lúc chậm, trêu đùa thân thể Diệc Toại.

“A, dừng, xin người, nhanh một chút... Duệ, người thật xấu”. Diệc Toại bất đắc dĩ rên rỉ, thân thể rỉ mồ hôi, ngón tay bầu chặt màn che màu trắng. “A”. Theo một cái động thân mạnh mẽ của Lãnh Duệ, Diệc Toại kêu lên, ngón tay đột nhiên dùng sức kéo màn che xuống.

Rèm trắng bay bay, dịu dàng che lên thân hai người.

8. Chương 8

Hoàng hôn, nắng chiều chiếu xuống, ráng ngũ sắc đầy trời, quả thật vô cùng diễm lệ. Bên ngoài Thính Vũ đình hoa cỏ xanh um, hương thơm ngào ngạt, trong không khí tràn đầy hương vị ngọt ngào.

Lãnh Lan ngồi một mình uống rượu trong tiểu đình, xa xa có vài tên thị vệ và tì nữ. Có tiếng bước chân loạt xoạt, một nhóm người từ xa đi tới, ở giữa là bốn nam tử cường tráng khiêng một chiếc ghế tựa.

Một tên thị vệ tiến lên ngăn cản, nhưng sau khi được thì thầm vài tiếng thì vội vã chạy đến bên tiểu đình.

“Bệ hạ”. Thị vệ khẽ gọi.

“Chuyện gì? Ta không phải đã nói đừng quấy rầy ta sao?”. Lãnh Lan hơi giận.

“Nhị vương gia muốn gặp ngài, chúng ta ngăn không được”. Thị vệ hoảng hốt đáp.

Lãnh Lan còn chưa trả lời thì đã thấy Lãnh Giác được người mang qua. Bọn người hầu cẩn thận bố trí Lãnh Giác tựa vào ghế rồi lạng lẽ lui ra ngoài.

Lãnh Giác lạnh lùng nhìn Lãnh Lan. “Lúc này người còn có tâm trạng uống rượu ư?”

“Không uống rượu thì ta còn có thể làm gì?”. Lãnh Lan bưng chén rượu, trong ánh mắt bị hơi rượu che mờ có một tia trào phúng.

“Chúng ta vẫn chưa tới bước đường cùng, ta đã đáp ứng điều kiện của Thanh quốc, sau khi người cưới Hạm Đạm công chúa, bọn họ tức khắc sẽ xuất binh cứu viện”

“Ta sẽ không cưới Hạm Đạm”. Lãnh Lan dứt khoát cự tuyệt.

“Ngoại trừ kết hôn, chúng ta không còn phương pháp nào khác tìm được viện quân”. Ánh mắt Lãnh Giác sắc bén. “Người không có quyền từ chối, đừng quên người là vua của một nước”

Nhìn trên mặt Lãnh Lan loé lên thống khổ, đáy lòng Lãnh Giác đau xót, giọng điệu cũng dịu xuống. “Hạm Đạm công chúa của Thanh quốc dung mạo mỹ lệ, tính tình dịu dàng, vốn là giai ngẫu hiếm có, cưới nàng người sẽ không hối hận”

“Nếu vậy Nhị ca cưới là được rồi, cần gì kéo ta vào”

“Công chúa phải gả cho quốc quân Sí quốc”

“Tốt lắm, ta thoái vị. Lúc trước cũng là người ép ta lên ngôi, ta không ham”. Lãnh Lan bỗng nhiên đứng dậy.

“Quân vương Sí quốc không thể là kẻ tàn phế như ta”. Giọng Lãnh Giác băng hàn như tuyết.

Một tia hổ thẹn lướt qua đáy mắt Lãnh Lan, hần muốn nói lại thôi, cuối cùng nghiêm nghị lên tiếng. “Xin lỗi”

Lãnh Giác rũ mi không nói gì.

Lãnh Lan chậm rãi đến gần Lãnh Giác. “Nhị ca, có lẽ là báo ứng. Ta vốn không phải chân mệnh thiên tử, hiện tại liên lụy quá nhiều người, ta thật mệt, không muốn tiếp tục nữa”

“Cái gì chân mệnh thiên tử?”. Lãnh Giác đột nhiên kích động. “Chuyện trên đời không có gì là định trước. Ta không tin, ai nói ý trời khó phạm, ta càng muốn tranh đấu thử xem”. Sắc mặt tái nhợt của hắn hơi đỏ lên.

Lãnh Lan bị dọa, có chút bất an nhìn Lãnh Giác. Hắn chưa từng thấy Lãnh Giác kích động như thế.

Lãnh Giác đột nhiên trầm tĩnh lại, ánh mắt rơi về nơi xa xăm, dần dần mê ly. Một lúc lâu, hắn tự lẩm bẩm. “Ta chờ lâu như vậy, người rốt cuộc quay về. Ta sẽ không thua, người chờ xem”. Lãnh Giác hơi nheo lại đôi mắt đẹp, giống như một con hồ ly đỏ mỹ lệ mà gian xảo.

Lãnh Lan không nghe rõ Lãnh Giác nói gì, hắn chỉ yên lặng nhìn người ca ca mà mình không hiểu nổi này. Lãnh Giác không để ý tới hắn, vẫn nhìn về nơi xa xa không rõ tên, chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

“Bệ hạ, Nhị vương gia”

Giọng Đàm Toại Ảnh cắt ngang không gian yên lặng kì quái của bọn họ. Hai người đều giật mình, lúc này mới phát hiện không biết từ lúc nào Đàm Toại Ảnh và Dịch Thuỷ đã tới.

Đàm Toại Ảnh nhìn Lãnh Giác, tiếp tục nói. “Xe ngựa đã chuẩn bị xong, có thể lập tức xuất phát”

“Xe ngựa để đi đâu?”. Lãnh Lan vội hỏi.

“Đi đón Hạm Đạm công chúa”. Đàm Toại Ảnh liếc hắn, trả lời.

“Ai bảo người chuẩn bị? Trong mắt người còn có ta hay không?”. Lãnh Lan giận dữ.

“Lẽ nào người muốn trở mặt nhìn quốc gia diệt vong?”. Lãnh Giác mở miệng.

“Ta mặc kệ, ta không cười”. Lãnh Lan mím chặt môi, nặng nề ngồi xuống.

“Người không có quyền được lựa chọn. Nếu như nước mất, chúng ta có thể chết, có thể trốn, nhưng dân chúng của người thì sao? Bọn họ đều bị làm đầy tớ. Nếu người là người đứng đầu một quốc gia thì nhất định phải gánh vác trách nhiệm, cho dù muốn hay không cũng phải làm”. Giọng điệu Lãnh Giác bình thản, nhưng giống như dùng nước đá dội lên đầu Lãnh Lan.

Lãnh Lan chậm rãi nhìn sang, Lãnh Giác, Đàm Toại Ảnh, Dịch Thuỷ, mỗi người đều nhìn hắn, ép hắn. Hắn thần thờ cầm bình rượu lên, uống hết ngụm này đến ngụm khác, chỉ muốn say khướt, không cần tiếp tục đối mặt.

“Bệ hạ, thời gian cấp bách, xin ngài hạ chỉ”. Giọng Đàm Toại Ảnh rất êm tai, nhưng Lãnh Lan chưa bao giờ cảm thấy mình hận giọng hắn như vậy.

Lãnh Lan bất động, không lên tiếng.

“Bệ hạ”. Đàm Toại Ảnh lên tiếng lần nữa.

Từ đầu đến cuối, mình vẫn không trốn tránh được, Lãnh Lan sầm sập cười một tiếng, hết như năm năm trước. Hắn khẽ gật đầu, cúi đầu không muốn tiếp tục nhìn bọn họ.

“Vâng, Dịch tướng quân sẽ đón Hạm Đạm công chúa về, mà viện quân Thanh quốc cũng theo loan giá công chúa cùng đến. Thần sẽ sắp xếp tốt mọi chuyện, thần xin cáo lui”

Lãnh Lan nghe thấy thanh âm vĩnh viễn đều bình thản của Đàm Toại Ảnh, nghe tiếng bước chân đi xa của bọn họ. Hắn cảm thấy mình như dính vào mạng nhện, càng giãy dụa càng bị quấn chặt, càng bị hãm sâu.

9. Chương 9

Ngồi ngay ngắn trên long y, sắc mặt Lãnh Lan cứng rắn lạnh lẽo như tảng đá.

Các triều thần biết viện quân của Thanh quốc ít ngày nữa sẽ đến, đều rất vui vẻ. Thấp thỏm lo âu của những ngày trước đều tan thành mây khói.

Lãnh Lan lạnh lùng nhìn những người này, trong lòng một mảnh chua xót. Mình hi sinh hạnh phúc, tình yêu, rốt cuộc đạt được những gì? Hắn phát tay áo rời chỗ, chỉ để lại cả sảnh đường đầy quần thần kinh ngạc.

...

Trong thiên điện, Lãnh Lan tựa vào lan can, uống rượu với trăng.

“Nếu không có gì bất ngờ, hôm nay Hạm Đạm công chúa có thể đến”. Giọng Lãnh Giác vô cùng thanh lãnh, vang vọng trong đại điện trống trải.

Lãnh Lan như không nghe thấy, tiếp tục uống chén rượu trong tay.

“Người đã uống ba ngày”

“Vậy thì sao? Cuộc đời ta đều bị người sắp xếp, ngoại trừ uống rượu, ta còn có thể làm gì?”. Lãnh Lan không nhìn ca ca của hắn, chỉ nhìn chăm chú chén rượu trong tay.

Lãnh Giác im lặng không nói gì.

Lãnh Lan lại nói. “Người không phải chỉ cần một tân lang thôi sao? Ta đã ở đây, sẽ không đi mất”. Hắn đột nhiên quay đầu, nhìn Lãnh Giác thật sâu. “Ta thật sự hi vọng năm ấy người không cứu được ta, năm ấy bị tàn phế là chân ta”

Lãnh Giác nhìn lại hắn, ánh mắt lạnh lùng. Hồi lâu sau, Lãnh Giác mới thấp giọng đáp lại, thanh âm bi thảm khiến Lãnh Lan chết trân tại chỗ. “Người nghĩ rằng ta không hi vọng vậy sao?”

Hai người im lặng đối diện, một lúc lâu, Lãnh Lan xoay người qua, nhìn bóng đêm dần dần đen.

Tiếng bước chân khẽ vang lên, Đàm Toại Ảnh nhẹ nhàng bước tới. Hắn đứng thẳng dưới điện, không bái lạy.

“Toại Ảnh, công chúa có phải đến rồi không?”. Dù hơi bất mãn với vẻ kiêu căng của Đàm Toại Ảnh, Lãnh Giác vẫn bình tĩnh hỏi.

“Không, là ta có chuyện muốn nói với Bộ hạ và Nhị điện hạ”

“Chuyện gì?”. Lãnh Giác cảnh giác.

“Bộ hạ ngồi trên ngôi vị hoàng đế nhiều năm như vậy, có phải cũng nên trả lại cho chủ nhân chân chính hay không?”

Một câu, long trời lở đất.

Chén rượu trong tay Lãnh Lan leng keng rơi xuống đất. Hắn hoảng sợ quay đầu, ánh mắt như lửa nhìn Đàm Toại Ảnh.

“Người nói gì? Lặp lại lần nữa”

Đàm Toại Ảnh lặp lại lời của mình, không kém một chữ.

Lãnh Lan vọt tới trước mặt hắn, hai tay nắm chặt vai hắn. “Người nói Duệ ư, hắn ở đâu?”

Lãnh Giác lại giận dữ. “Đàm Toại Ảnh, ta đối xử với người không tệ, người là một người dân thường, do ta xem trọng tài năng của người nên để người làm thừa tướng mà không để ý đến triều thần phản đối. Bây giờ người nắm quyền, thế nhưng lại phản bội ta, phản chủ cầu vinh, vong ân phụ nghĩa”

Biểu cảm của Đàm Toại Ảnh không đổi, hần đẩy ra Lãnh Lan đang kích động, thản nhiên nói. “Nhị điện hạ không nên nói vậy. Năm ấy Bệ hạ không phải cũng vì vậy mới lên ngôi sao? Bây giờ ta chỉ học theo, không chế người khác trước khi người khác biết thôi. Nhị vương gia có gì mà kinh ngạc?”

Hần dừng lại một chút, nói tiếp. “Hơn nữa Nhị vương gia cũng nói sai rồi, Toại Ảnh chưa từng phản bội chủ nhân. Có điều chủ nhân của Toại Ảnh vẫn luôn là một người, chẳng qua không phải Nhị điện hạ hay Bệ hạ, mà là Thái tử. Toại Ảnh là người của Thái tử, mạng cũng thuộc về Thái tử. Năm ấy ta dưới quyền Thái tử, chẳng qua các người chưa từng thấy ta mà thôi. Về sau các người bức vua đoạt vị, ta mới phụng mệnh xuống núi. Chỉ hận lúc các người soán vị, ta không thể vì Thái tử phân ưu nên mới để bọn người thành công. Bây giờ Toại Ảnh rút cuộc đền bù tâm nguyện”

“Người nếu dám nói lời này ắt hẳn đã có chỗ dựa”. Lãnh Giác nhanh chóng khôi phục trấn tĩnh, lạnh nhạt nói.

“Nhị điện hạ quả nhiên là hạc trong bầy gà”. Đàm Toại Ảnh tán thưởng.

“Dịch Thuỷ vừa đi, Ngự lâm quân đều ở trong tay ta. Bình quyền Sa sơn cũng do ta nắm giữ, các người đã đơn độc. Hiện tại thuộc hạ của ta đã bao vây trong ngoài hoàng cung, các người đã là cá trong chậu, thịt trên thớt”

“Đỗ Diêu thì sao?”

“Hắn đương nhiên cũng là người của Thái tử”. Đàm Toại Ảnh hơi trào phúng nhìn Lãnh Giác. “Bằng không với năng lực của hắn, sao lại bình bại như núi thế này?”

“Tốt lắm, Lãnh Duệ”. Lãnh Giác vỗ tay một cái, đầy mặt khen ngợi.

“Thái tử là loại người gì? Hắn đã sớm đề phòng người. Đỗ Diêu là quân cờ hắn phái đến dưới tay Nhị điện hạ. Năm ấy Thái tử quá mức tin tưởng Tam điện hạ nên mới đem binh quyền kinh thành đưa cho hắn, khiến các người dễ dàng thành công. Chẳng qua bước cờ ngầm cuối cùng cũng đã phát huy tác dụng”

“Phải không?”. Lãnh Giác cười thanh lãnh. “Xem ra Duệ rất coi trọng ta”

“Đương nhiên, Thái tử thường nói, Nhị điện hạ là đối thủ duy nhất của hắn, trí kế vô song, bình tĩnh quyết đoán. Nếu không phải bị phế hai chân, Thái tử vị quả thật về tay ai cũng chưa biết”

“Phải không? Duệ thật sự nói vậy à?”. Lãnh Giác hơi giật mình. “Vậy vì sao người còn muốn thúc đẩy đám hỏi với Thanh quốc?”

“Nguyên nhân này, người lập tức sẽ biết”. Đàm Toại Ảnh cười khó lường.

Lúc này, ngoài điện vang lên tiếng thông báo. “Hạm Đạm công chúa giá lâm”

10. Chương 10

Theo tiếng truyền báo, một bóng dáng màu đỏ như chim nhỏ bay vào. Đó là một thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu. Nàng dừng giữa đại điện, gò má ngọc bạch hơi lộ ra đỏ ửng, ánh mắt chuyển động trên người Đàm Toại Ảnh, như minh châu sáng bóng.

“Duệ ca ca đâu? Sao không ở đây?”. Đôi mắt lấp lánh rơi vào trên người Đàm Toại Ảnh, thiếu nữ dùng thanh âm lạnh lạnh hỏi.

Đàm Toại Ảnh cung kính đáp trả. “Thái tử còn chưa tới, mời công chúa chờ trong chốc lát”

Trên mặt Hạm Đạm công chúa lộ ra thất vọng, nàng quay đầu nhìn Lãnh Lan, quan sát từ trên xuống dưới một lát. “Người là Lãnh Lan, đoạt ngôi vị hoàng đế của Duệ ca ca ư?”. Nàng lại nghiêng đầu nhìn Lãnh Giác. “Còn người là Lãnh Giác ư? Các người thật không biết xấu hổ, thế mà đoạt ngôi vị hoàng đế của Duệ ca ca”

“Công chúa xem ra không phải đến xuất giá mà là tới lo chuyện bao đồng”. Lãnh Giác mỉa mai nói.

“Ai nói ta không phải đến xuất giá?”. Hạm Đạm mím môi đỏ tươi như anh đào, kiêu ngạo nhìn Lãnh Giác và Lãnh Lan. “Chẳng qua ta không muốn gả cho người, mà phải gả cho Duệ ca ca. Nếu không phải Duệ ca ca nhờ ta hỗ trợ, người muốn kết hôn với ta phải chờ kiếp sau. Ngoài ra, ta còn phải đưa các người một món quà”

Hạm Đạm tươi cười, phất tay một cái, vài người nhanh chóng mang một người khác lên, sau khi để xuống lại lặng lẽ lui ra, nhìn qua là biết được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Người trên đất là Dịch Thuỷ, bị trời gô chặt vật không chịu nổi.

“Đây là tướng quân gì đó của các người đúng không? Chỉ một chén rượu thuốc của ta đã quật ngã hẳn. Cái gì thông minh nhạy bén, dũng mãnh thiện chiến? Hừ, túi rơm mà thôi”. Nàng duỗi chân định đá Dịch Thuỷ một cước.

“Hạm Đạm”. Thanh âm thanh lãnh từ ngoài điện vang lên, một bóng dáng cao to chậm rãi đi đến. “Dịch Thuỷ cũng là một nhân vật, hẳn không dễ phòng người nên mới bị bắt thôi. Hiện tại dù hẳn là tù nhân của người, nhưng cũng không thể làm nhục hẳn”. Lãnh Duệ thản nhiên nói.

“Biết, Duệ ca ca”. Hạm Đạm như chim nhỏ chạy vội tới, nhào vào vòng tay Lãnh Duệ, chun mũi, vui vẻ nhìn hẳn. “Bọn họ đối xử với người như vậy, vì sao người còn bảo vệ hẳn?”

Lãnh Duệ cười nhạt, nhẹ nhàng vỗ vỗ Hạm Đạm, ánh mắt chuyển hướng hai người trong điện.

Lãnh Lan tham lam nhìn chăm chú Lãnh Duệ. Năm năm, Lãnh Duệ không còn là thiếu niên ngây ngô năm đó. Dung nhan tuyệt mỹ của hẳn không còn non nớt, nổi bật lên khí chất hàn băng, hiện tại càng thêm hơn người, trong lạnh lùng có trầm ổn.

Năm năm, dung nhan Lãnh Duệ vẫn như vậy. Nhưng Lãnh Lan trong năm năm này lại mọc ra tóc bạc. Lãnh Lan nhìn Lãnh Duệ chăm chú, trong lúc vô tình nước mắt đã tràn ngập.

Lãnh Duệ nhẹ nhàng đẩy ra Hạm Đạm, chậm rãi bước lên phía trước, khẽ gật đầu với bọn họ. “Lan, Giác, lâu rồi không gặp”

“Mừng người quay về, Duệ. Ta chờ người rất lâu rồi”. Sắc mặt Lãnh Giác bình thường, thanh âm không hề dao động. Nhưng ánh mắt hẳn lại có quá nhiều thứ khiến người ta không hiểu được.

“Ta biết”. Ánh mắt Lãnh Duệ và Lãnh Giác giao nhau. Hồi lâu hẳn mới chuyển sang Lãnh Lan. “Lan, người tiêu tụy rất nhiều”. Giọng điệu Lãnh Duệ dừng dừng, dường như chỉ đang hỏi han bạn bè lâu ngày không gặp.

“Ta...”. Trong lòng Lãnh Lan có ngàn câu vạn chữ, lại nghẹn trong họng, một câu cũng không nói nên lời.

“Thái tử còn cùng bọn họ nói chuyện làm gì? Soán vị mưu nghịch, phải giết”. Đàm Toại Ảnh ở một bên chen vào, biểu cảm khinh thường nhìn bọn họ.

“Ta chưa bao giờ muốn làm hoàng đế, Duệ, ta chỉ...”. Bởi vì lời nói của Đàm Toại Ảnh, Lãnh Lan chỉ cảm thấy một luồng nhiệt dâng lên. Hẳn hô to, nhưng chưa nói hết câu, nước mắt đã chảy xuống, nghẹn ngào khó tả.

“Ta biết, người chỉ là vô lực kháng cự số phận”. Lãnh Duệ bình tĩnh nói, biểu cảm mệt mỏi. “Ta biết, giữa ca ca người và ta, người chỉ chọn hẳn mà thôi. Ta biết người không phải không yêu ta, mà chỉ vì hổ thẹn và tình thân mà chọn hẳn”

“Duệ”. Nước mắt Lãnh Lan đã chảy xuống.

Lãnh Duệ hơi ngẩn ngơ nhìn Lãnh Giác. “Thật ra ta không khát vọng gì vị trí này, cũng không nhất định phải đạt đến”. Hẳn chớp tay nhìn phía xa, hậm hực nói. “Ta trước giờ không để bụng ngôi vị hoàng đế, nếu Nhị ca muốn, nói một tiếng, ta sẽ chấp tay đưa. Cũng không cần Nhị ca phí sức nhiều như vậy. Thứ ta mong muốn chẳng qua là một tấm chân tình và ngày tháng tiêu dao”

“Ta bị buộc rời đi, không phải là không phần nộ. Bị người mình yêu nhất phản bội, ta không phải thánh nhân, sao có thể không giận. Nhưng ta lắng lặng suy nghĩ thật lâu, đột nhiên cảm thấy không thú vị. Thật ra ta cũng không cố chấp thứ này, các người quản lý Sí quốc cũng rất tốt. Vốn ta có thể buông tay, nhưng phạm là người, đều không phá được gút mắc này, vì vậy ta trở về, lấy lại tất cả vốn thuộc về ta”

“Không cần nói nữa, được làm vua thua làm giặc. Hôm nay người thắng, hơn nữa thắng đẹp, ta bội phục. Năm ấy một tay ta mưu đồ, Lan chỉ bị ta lợi dụng, hôm nay ta tùy người xử lý là được”. Lãnh Giác cắt ngang lời Lãnh Duệ, thanh âm kiên định, biểu cảm càng dứt khoát.

“Ta biết”. Lãnh Duệ cười một tiếng, như hoa lạc phàm trần. “Lan khoan dung có thừa, nhưng tài lược mưu trí đều không đủ gây sợ hãi. Hơn nữa lòng hắc không đủ tàn nhẫn, thủ đoạn không đủ ngoan tuyệt. Không có người tìm cách, hắc cơ bản không thành công. Đối thủ của ta vẫn luôn chỉ có người mà thôi”.

Lãnh Duệ nhìn Lãnh Giác thật sâu. “Đời người tri kỷ khó cầu, đối thủ chân chính cũng khó cầu. Cảm giác cầu bại so với cầu thắng càng thêm cô quạnh, đúng không?”

Lãnh Duệ tới trước mặt Lãnh Giác, nhẹ nhàng, chậm rãi rút ra trường kiếm bên hông. Kiếm như thu thủy, hướng tới trước ngực Lãnh Giác.

“Năm ấy người không giết ta mới để ta hôm nay quật lại. Hôm nay ta sẽ không tiếp tục phạm sai lầm như vậy. Ta chơi đã mệt, không muốn chơi tiếp. Nhị ca, ta không thể lưu lại hậu hoạn, từ biệt ở đây. Nếu có duyên, kiếp sau gặp lại”

Nhìn dòng thu thủy từng tắc tới gần lồng ngực của mình, da thịt cũng vì hàn ý mà phát run, nhưng Lãnh Giác không hề nhúc nhích. Đôi môi không huyết sắc đột nhiên tràn ra một nụ cười. Hắc ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Lãnh Duệ, trong mắt vô cùng rõ ràng và trong vắt.

Thời khắc này Lãnh Giác lại trở nên mỹ lệ đến mức khiến người ta khiếp sợ, dường như sao băng đang lấp lánh những giây phút cuối cùng trên bầu trời đêm, chói mắt rực rỡ.

Lãnh Duệ cũng bị thần thái của Lãnh Giác khiến cho ngẩn ngơ. Ánh mắt Lãnh Duệ đột nhiên mê mang, nhưng trong nháy mắt lập tức biến mất. Kiếm chỉ ngừng lại một chút, đột nhiên đâm tới lồng ngực Lãnh Giác.

11. Chương 11

“Dừng”

Giọng Dịch Thuỷ hoảng hốt vang vọng trong đại điện, nhưng tất cả mọi người dường như không nghe thấy. Có điều câu tiếp theo của hắc lại hữu hiệu ngăn cản trường kiếm của Lãnh Duệ, cũng khiến mọi người ngây người.

“Nhị điện hạ yêu người như vậy, sao người có thể đối xử với hắc như thế?”

“Người đang nói bậy gì đó?”. Lãnh Giác kinh hoảng xen lẫn giận dữ, quát mắng Dịch Thuỷ. Gương mặt hắc vì kích động mà ửng đỏ.

“Chẳng lẽ không đúng sao?”. Dịch Thuỷ hít sâu một hơi, bi thương nhìn chăm chú Lãnh Giác. “Ta từ nhỏ ở bên cạnh người, người suy nghĩ gì sao ta lại không biết? Người vẫn luôn yêu hắc, nhiều năm như vậy, chưa từng thay đổi”

“Người nói quá nhiều rồi”. Sắc mặt Lãnh Giác càng tái nhợt nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén, bắn về phía Dịch Thuỷ.

“Nhị điện hạ, người có thể giấu mọi người trong thiên hạ, nhưng không giấu được ta”. Dịch Thuỷ dường như không thấy ánh mắt giết người của Lãnh Giác, nói tiếp. “Năm ấy Dung phi bị biếm, để có thể ở lại trong cung, ở lại bên cạnh hắc, người cố gắng hết sức làm tốt mọi chuyện lấy lòng tiên hoàng. Đáng tiếc người

làm quá hoàn mỹ, trái lại trong lúc vô tình trở thành đối thủ của Lãnh Duệ. Người soạn vị không phải vì ngôi hoàng đế hay quyền thế, người chỉ muốn hấn nhìn người một cái, có thể nhớ đến người mà thôi”

“Nhị ca...”. Lãnh Lan khó tin nhìn Lãnh Giác. Thật ư? Giác cũng yêu Duệ? Tất cả mọi chuyện xảy ra đều vì nguyên nhân này sao?

Nhìn đôi mắt thanh lãnh của Lãnh Giác dần dần mờ sương, Lãnh Lan ngẩn ngơ nhớ tới, dường như từ rất lâu trước đây, trong đôi mắt này thường xuyên lướt qua bi thương, nhưng chỉ loé lên rồi biến mất. Vì vậy Lãnh Lan chưa từng suy nghĩ bi thương kia từ đâu mà tới, hoặc là nói hấn chưa từng lưu ý. Những năm gần đây hấn chìm đắm trong bi thương của chính mình, đã sớm mất đi năng lực quan tâm tới người khác.

Kiểm trong tay Lãnh Duệ chậm rãi buông xuống. Hấn cúi đầu, hoang mang nhìn trường kiếm như nước mùa thu trong tay mình.

Vẫn nhìn quanh, Dịch Thuỷ đau khổ cười. Dịch Thuỷ theo Lãnh Giác từ năm mười tuổi, hai mươi năm, Dịch Thuỷ yên lặng ở bên nam nhân này, bảo vệ, quan tâm hấn. Nhưng từ đầu đến cuối, trong lòng nam nhân này vĩnh viễn chỉ nhớ đến người khác. Trong đôi mắt như hồ sâu kia từ đầu đến cuối là một người khác, một bóng dáng xa không với tới. Vì người kia không nhìn hấn, hấn thà miễn cưỡng làm chuyện mình không thích, thậm chí trở thành kẻ địch của người kia, chỉ mong người kia có thể nhớ tới hấn, cho dù là thù hận cũng được.

Nhiều năm như vậy, Dịch Thuỷ thấy được đôi mắt dịu dàng như xuân thuỷ vì quá nhiều bi thương mà dần dần lạnh đi, mãi đến khi biến thành băng hàn, bên trong lắng đọng quá nhiều thứ Dịch Thuỷ không biết. Nhưng Dịch Thuỷ biết, Dịch Thuỷ không xoá được bi thương khiến hấn đau lòng kia, cũng không cách nào khiến đôi mắt kia nhuộm lên sắc thái.

Dịch Thuỷ không phải người trong lòng Lãnh Giác, vẫn luôn không phải, mãi mãi đều không phải. Dịch Thuỷ chỉ là thuộc hạ của hấn, Dịch Thuỷ không trông mong được hấn yêu, chỉ mong canh giữ bên hấn hàng năm hàng tháng. Nhưng trời cao ngay cả nguyện vọng này cũng không thoả mãn Dịch Thuỷ, khiến Lãnh Duệ quay về.

Cho dù Lãnh Duệ buông tha bọn họ, hết thấy đều không quay về được như trước.

“Ta mệt mỏi, Toại Ảnh, người đến xử lý đi”. Lãnh Duệ buông xuống trường kiếm trong tay, chậm rãi ra ngoài. Không ai ngăn hấn, cũng không ai nói tiếp.

“Đưa Nhị điện hạ và Tam điện hạ xuống nghỉ ngơi”. Đàm Toại Ảnh quét mắt nhìn mọi người trong đại điện, thần nhiên phân phó.

12. Chương 12

Lãnh Duệ đứng bên cửa sổ, ngoài cửa hoa đầy cành, gió qua, hoa rơi như mưa, bay lả tả xuống đất.

“Thái tử, gió lớn, coi chừng cảm lạnh”

Lưu Lam cẩn thận đem một chiếc áo choàng phủ lên vai Lãnh Duệ, sau đó lặng lẽ đứng sau lưng hấn. Lãnh Duệ dường như không có cảm giác, vẫn nhìn chăm chú những đoá hoa mỹ lệ kia.

“Năm ấy lúc ta đi, tuyết rơi như hoa. Bây giờ ta về, cảnh tượng vẫn vậy, có điều là hoa rơi như tuyết. Chuyện đời hay thay đổi, chỉ có hoa này hết hàng năm hàng tháng rồi lại hàng tháng hàng năm, nở rồi lại tàn, tự do tự tại hơn con người nhiều”

Lãnh Duệ đẩy cửa sổ ra, khẽ vươn tay. Gió nhẹ mang vài cánh hoa dịu dàng rơi vào tay hấn. Lãnh Duệ rút tay lại, cúi đầu nhìn kĩ cánh hoa. Cánh hoa màu hồng nhỏ nhắn mềm mại, đường gân hiện lên rõ ràng mà tinh xảo.

“Lưu Lam, người biết không, trong năm năm nay, lòng ta thường xuyên nhớ về những cảnh hoa, những gốc cây này”

Lãnh Duệ xa xăm mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng. Cánh hoa xoay tròn, nhẹ nhàng từ bàn tay hắn rơi xuống đất. Lãnh Duệ cúi đầu nhìn, không nói một lời.

“Thái tử”

Theo thanh âm trong trẻo, Đàm Toại Ảnh trầm ổn bước tới trước mặt Lãnh Duệ. Hắn quỳ một gối xuống trước mặt Lãnh Duệ.

“Đứng lên đi”. Lãnh Duệ đỡ Đàm Toại Ảnh đứng dậy, ôn hoà nhìn hắn. “Mấy năm nay vất vả cho người rồi”

“Toại Ảnh ngày nhớ đêm mong chỉ ngóng trông có một ngày như vậy, hôm nay rốt cuộc đền bù mong muốn”. Giọng Đàm Toại Ảnh hơi nghẹn ngào.

“Người làm cực kì tốt, năm ấy ta từng nói người là thiên tài, người quả nhiên không khiến ta thất vọng”

“Toại Ảnh tận tâm tận lực, không dám phụ lòng Thái tử nhờ vả”

Lãnh Duệ mỉm cười, vỗ nhẹ vai Đàm Toại Ảnh, sau đó ngẩng đầu nhìn tất cả mọi thứ quen thuộc xung quanh, hơi mỉm cười.

“Không ngờ ta còn có thể thấy được Quỳnh Hoa cung, ta còn tưởng mình hoa mắt”

“Năm ấy Thái tử đốt cung bỏ đi, Tam điện hạ bệnh nặng một hồi, sau khi khỏi bệnh liền tự trông coi việc xây lại Quỳnh Hoa cung. Từng ngọn cây ngọn cỏ nơi này, từng cái bàn cái ghế đều bố trí theo lúc trước”. Đàm Toại Ảnh nhanh chóng khôi phục trấn tĩnh, thấp giọng trả lời.

“Nhưng nó cũng không phải Quỳnh Hoa cung năm ấy của ta”. Lãnh Duệ vuốt ve song cửa sổ khắc hoa, thản nhiên nói. “Nước đổ khó hốt, Lan cần gì làm vậy”

“Tam điện hạ thật ra rất đáng thương”. Trong mắt Đàm Toại Ảnh nhiều thêm một mạt u tối. “Hắn chỉ bị giam cầm bởi tình cảm của mình, dù sao Nhị điện hạ là huynh trưởng của hắn, hắn không còn lựa chọn khác”

“Người đồng cảm với hắn ư? Hắn làm sai người còn biện bạch cho hắn, như vậy có phải chúng ta quay về mới là sai hay không? Thái tử đáng bị hắn phản bội sao?”. Lưu Lam tức tối mở miệng, không vui nhìn chằm chằm Đàm Toại Ảnh.

“Toại Ảnh nói không sai”. Lãnh Duệ cắt ngang lời Lưu Lam, lẳng lặng nói. “Người vì ta nên mới nghĩ vậy. Còn nhìn từ góc độ của Lan mà nói, hắn làm thế nào cũng không thể bảo sai. Hắn chỉ không nhẫn tâm chặt đứt bất kì ràng buộc nào bên cạnh mới lâm vào tình thế khó xử như vậy. Bất luận hắn lựa chọn phản bội ta hay Giác, ai cũng không thể chỉ trích hắn. Nhưng ta vẫn không có cách nào không trách hắn, không oán hắn”

Lãnh Duệ cười tự giễu, mang theo một tia chua xót, nụ cười loé lên rồi biến mất. Lãnh Duệ không lên tiếng nữa, Lưu Lam và Đàm Toại Ảnh cũng yên lặng không nói gì. Trong phòng bỗng chốc trở nên yên lặng.

“Hắn vẫn yêu người như thuở ban đầu”. Đàm Toại Ảnh đột nhiên mở miệng. “Những năm gần đây hắn chưa từng vui vẻ. Bầu bạn với hắn ngoại trừ ưu thương cũng chỉ có ưu thương. Ngoại trừ bận việc nước, hắn chỉ thích yên lặng một mình, thường trắng đêm không ngủ, mỗi đêm đều uống rượu. Hắn hận bản thân mình hơn bất cứ ai. Thật ra hắn mới là người đau khổ nhất”

“Ta biết tình cảm của Lan dành cho ta chưa từng thay đổi”. Nói câu này, Lãnh Duệ ngừng lại, một hồi lâu sau mới nói tiếp. “Nhưng ta thay đổi, ta không còn cách nào yêu hắn như năm xưa nữa”. Lãnh Duệ phất tay một cái. “Các người ra ngoài đi, ta muốn một mình yên tĩnh một chút”

Môi Đàm Toại Ảnh giật giật, nhưng không nói gì thêm. Hắn và Lưu Lam nhìn nhau một cái, rồi hai người yên lặng lui ra ngoài.

13. Chương 13

Lãnh Giác im lặng ngồi trước cửa sổ, Lãnh Lan thì ngơ ngác ngồi trên giường cách hắn không xa. Hai người không nói gì, trong phòng yên tĩnh như ngôi mộ đêm khuya.

“Người hận ta sao?”

Giọng Lãnh Giác dường như từ nơi xa truyền đến, lơ lửng như một tia khói nhẹ. Qua thật lâu, thanh âm mới truyền vào tai Lãnh Lan. Hắn nghĩ ngợi thật lâu, mới sực tỉnh hiểu ra những gì Lãnh Giác nói.

“Hận ư?”. Lãnh Lan hoang mang lặp lại một lần, nghĩ hồi lâu mới lờ mờ nói. “Không, có lẽ trước đây từng hận, nhưng hiện tại thì không”

Lãnh Giác không nói gì nữa, hai người lại chìm vào suy nghĩ của riêng mình.

“Nhị điện hạ, Bệ hạ cho mời”

Một nam tử anh tuấn mở cửa phòng, cung kính nói với Lãnh Giác. Hai người trong phòng đều chấn động, cùng nhìn về phía người tới. Đó là một khuôn mặt xa lạ, bọn họ chưa từng gặp, có lẽ là người Lãnh Duệ mang tới.

Nam tử phát tay một cái, vài thanh niên cường tráng nhanh chóng tiến đến, nâng Lãnh Giác lên ghế, nhẹ nhàng ra ngoài.

Cửa đóng lại lần nữa. Lãnh Lan kinh ngạc nhìn cửa phòng đã khép, đột nhiên cảm thấy phòng này rất lạnh lẽo hiu quạnh. Cái lạnh từ đáy lòng dâng lên, hắn chậm rãi ôm vai mình, vùi đầu vào cánh tay.

Bất luận thế nào, hắn và Duệ, từ giờ phút kia của năm năm trước, đã không còn cơ hội quay đầu lại.

Nước mắt lặng lẽ lăn xuống gò má, có vài giọt rơi vào cánh môi, thật đắng. Lãnh Lan chậm rãi nhắm nháp nước mắt của mình, khiến mùi vị cay đắng kia từng chút len lỏi vào tim, ngấm cho vết thương chưa từng chữa khỏi suốt năm năm qua càng thêm đau đớn.

Lúc này đã là chạng vạng, nắng chiều in bóng lên mặt hồ mờ sương. Nước hồ trong veo, Lãnh Duệ mặc áo trắng, lặng lẽ đứng bên cầu. Dưới nắng chiều, trên dòng nước, bóng hắn lộ vẻ vô cùng cô độc.

Lãnh Giác si ngốc nhìn, trong lòng đột nhiên đau xót. Khí thế bề ngễ thiên hạ của Duệ đâu rồi? Thần thái phóng khoáng bất kham đâu rồi? Lúm đồng tiền dịu dàng đâu rồi? Hắn đột nhiên phát hiện, thứ mình phá hủy không chỉ là Lãnh Lan, không chỉ bản thân mình, mà còn có Duệ.

“Người đến rồi”

Lãnh Duệ rút cuộc thu hồi ánh mắt một mực nhìn ra xa, đem nó chiếu vào Lãnh Giác ở dưới chân cầu. Lãnh Giác vẫn si ngốc nhìn hắn, không nói một lời.

Lãnh Duệ chậm rãi bước xuống cầu, đi thẳng tới trước mặt Lãnh Giác mới dừng lại. Hắn cẩn thận nhìn kỹ khuôn mặt Lãnh Giác, tái nhợt, tiều tụy, nhưng vẫn mỹ lệ như cũ.

“Người vẫn là người ta rất coi trọng. Ta luôn cho rằng trên đời này chỉ có người mới xứng làm đối thủ của ta. Trong tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, nếu không phải người bị phế đi hai chân, kết quả thật sự chưa biết được”. Lãnh Duệ nhẹ nhàng nâng lên cằm Lãnh Giác, nhìn vào đôi mắt trong veo kia, hồi lâu sau mới nói. “Ta chưa từng biết, vì sao không nói với ta?”

“Nói cho người biết?”. Lãnh Giác cười, trong nụ cười nồng đậm chua xót. “Người sẽ tin ư? Người sẽ chấp nhận ư? Ta từng thử vô số cách, muốn gần gũi người, nhưng kết quả thì sao? Người cơ bản không thèm nhìn ta, ta vĩnh viễn quanh quẩn bên cạnh người, nhưng người lại không để ta tiến lên một bước. Người trước giờ không thấy đến ta, ta chỉ có thể lựa chọn làm đối thủ của người. Ta không quan tâm vương vị gì cả, ta chỉ muốn thắng người. Chỉ có như vậy, người mới nhớ đến ta, trong mắt người mới có ta”. Giọng điệu Lãnh Giác có chút kích động.

“Ta vốn có thể tiếp tục như vậy, nhưng Lan đến, người lại yêu hấn. Vì sao người lại yêu Lan? Yêu đệ đệ của ta? Yêu người cái gì cũng kém ta, chẳng có gì hơn ta?”. Lãnh Giác nhìn chăm chú về phía chân trời rực đỏ.

“Ta nhìn người cười với hấn, nhìn người vui đùa với hấn, nhìn dáng vẻ ngọt ngào của hấn, người có biết mỗi ngày ta đều như bị giầy vò trên đồng lửa hay không? Ta nỗ lực nói với bản thân, vậy cũng tốt, tốt hơn việc người thích người khác. Nói gì đi chẳng nữa, Lan cũng là đệ đệ ta. Hấn là người người yêu nhất, ta là đối thủ người xem trọng nhất. Ta cho rằng mình dần dần thuyết phục được bản thân, nhưng ông trời bất công với ta biết bao nhiêu, huỷ đi hai chân của ta. Người biết không, lúc đó ta thật sự tuyệt vọng. Ta không thể chịu đựng được khinh bỉ của người, càng không thể tiếp nhận sự xem thường của người. Từ đó về sau, sự tồn tại của ta chỉ là ca ca của Lan mà thôi. Ta không chấp nhận được điều này, ta thà rằng chết đi”. Lãnh Giác thu hồi tầm mắt, nhìn Lãnh Duệ chăm chú.

“Nhưng ta không chết. Từ ngày đó, ta liền thề, ta muốn khiến người nhớ đến ta cả đời. Nếu không thể đạt được tình yêu của người, vậy thì khiến người hận ta cả đời cũng được. Cho dù chết, ta nhất định cũng phải chết trong tay người”

Trong mắt Lãnh Giác lưu chuyển hào quang lấp lánh, còn có thâm tình cuồng nhiệt. Trong giây phút đó, tất cả tiêu tụy tái nhợt của hấn đều biến mất, hào quang hiện lên trên gò má hấn. Trong phút chốc, Lãnh Giác trở nên xinh đẹp đến chói mắt.

Lãnh Duệ chấn động, hầu như bị khuất phục bởi hào quang đẹp đẽ chợt hiện này. Hấn chưa từng biết dưới lớp mặt nạ bình tĩnh của Lãnh Giác, trong thân thể gầy yếu của hấn lại cất giấu tình cảm mãnh liệt như vậy. Tình cảm kia như thiêu thân lao vào lửa lớn, cam nguyện chết thiêu cũng thề không hối hận. Tình cảm kia như dung nham mãnh liệt thiêu cháy Lãnh Duệ, khiến Lãnh Duệ kinh ngạc đứng đó, mơ hồ cảm thấy nội tâm mình đã có những thứ đã bị dung nham này hoà tan.

Hai người cứ lẳng lặng nhìn nhau như vậy, tầm mắt dây dưa, có một bầu không khí kì dị lưu chuyển giữa bọn họ. Thời gian chậm rãi trôi qua, ráng chiều ngày càng mờ nhạt, bóng đêm dần trở nên dày đặc. Hoàng hôn như lớp lụa mỏng bao lấy hai người, dịu dàng phủ lên bọn họ. Thật lâu sau, bóng người đang đứng đột nhiên ôm lấy nam tử đang ngồi, chậm rãi biến mất trong bóng đêm nồng đậm.

14. Chương 14

Trên chăn gấm đỏ thẫm, Lãnh Giác mặt mũi tái nhợt. Lãnh Duệ ngồi xa xa ở một bên, nhìn chăm chú con người yếu ớt trên giường.

Vì sao lại mang hấn về?

Lãnh Duệ hoang mang nghĩ. Hấn càng ngày càng không hiểu mình. Vì khiến trái tim mình khôi phục bình yên như trước đây, hấn một lần nữa trở về nơi từng khiến hấn vô cùng đau lòng này. Nhưng sau khi trở về, hấn lại phát hiện, càng biết nhiều chuyện tim hấn lại càng trở nên hỗn loạn. Tất cả mọi chuyện đều cuốn vào nhau, đan thành một tấm lưới dày quấn lấy hấn, khiến hấn không cách nào hô hấp.

Hấn từng cho rằng chuyện cũ như tơ, vì vậy hấn quay đầu muốn kéo tơ bóc kén, trả cho mình sự minh mẫn. Nhưng trong lúc lơ đãng, hấn lại phát hiện tơ đã rối thành một đoàn, không cách nào gỡ ra.

“Người giết ta đi, người vốn định làm vậy không phải sao?”. Giọng nói trong trẻo của Lãnh Giác vang vọng trong đại điện trống trải.

Lãnh Duệ đứng lên, đi tới bên giường, cúi đầu nhìn vào đôi mắt sâu thẳm kia. Lãnh Giác nhìn lại hấn, trầm mặc không nói. Hồi lâu, Lãnh Duệ vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt tái nhợt của Lãnh Giác. Đầu ngón tay hấn phác hoạ trên đường nét xinh đẹp kia. Thân thể Lãnh Giác vì vuốt ve của hấn mà run lên một cái.

Bàn tay Lãnh Duệ chậm rãi dò xuống, ngón tay khẽ động. Dây lưng trên áo Lãnh Giác bị kéo ra, quần áo bằng lụa trắng tản ra, lộ ra da dẻ nõn nà. Hai khoả hông anh trước ngực Lãnh Giác có lẽ vì lạnh giá mà dựng đứng lên ngay khi tiếp xúc với không khí.

Lãnh Duệ nhẹ nhàng cởi ra quần áo của Lãnh Giác. Động tác của hắn cực kì dịu dàng và nhẹ nhàng, giống như sợ làm bị thương thân thể yếu ớt dưới bàn tay. Chốc lát sau, thân thể trắng nõn của Lãnh Giác trần truồng nằm trên chăn gấm đỏ thẫm, màu đỏ tươi đẹp dễ khiến da thịt trắng nõn của hắn càng thêm óng ánh.

Lãnh Giác nhắm mắt, cắn môi dưới không nhúc nhích. Hắn không biết Lãnh Duệ muốn làm gì, cũng không muốn hỏi. Cần gì phải hỏi? Lãnh Duệ hận hắn một tay huỷ diệt tất cả, hiện tại, bất luận Lãnh Duệ đối xử với hắn như thế nào cũng xứng đáng.

Lãnh Giác im lặng chấp nhận động tác của Lãnh Duệ, như tế phẩm trên đàn thần, hoàn toàn tự nguyện dâng hiến mình. Ánh mắt Lãnh Duệ mê man, nam nhân này vĩnh viễn đều lãnh tĩnh, vì sao lại có tình cảm mãnh liệt như thế? Trong trái tim được thân thể này bao bọc, rốt cuộc là lạnh hay là nóng?

Lãnh Duệ lấy ra một hộp ngọc xanh biếc, nhấn một cái. Chiếc hộp phát ra tiếng vang thanh thúy rồi bật mở, bên trong là thuốc mỡ lục sắc. Lãnh Duệ vươn tay, nắm lấy mắt cá chân gầy hơn người bình thường của Lãnh Giác, dùng sức nâng lên. Lãnh Giác khẽ rên một tiếng, thân thể thuận theo vòng lên, hai chân bị gác trên ngực. Cặp mông trắng nõn cao cao loã lồ ra, ở giữa, nụ hoa phấn hồng như ẩn như hiện.

Lãnh Duệ dùng đầu ngón tay quệt lên một khối thuốc mỡ trong hộp, tách ra khe mông Lãnh Giác, cứng rắn dò vào trong nụ hoa, tỉ mỉ chuyển động bên trong, đem thuốc mỡ bôi vào. Sau đó, hắn buông Lãnh Giác ra, ngồi bên mép giường lặng lặng nhìn.

Rất nhanh, u huyết dưới thân truyền đến cảm giác tê dại hừng hực khiến Lãnh Giác cắn chặt môi mình. Hắn biết rõ Lãnh Duệ dùng cái gì. Để vương gia tuy vô cùng tôn quý nhưng chuyện dâm dăng so với thường dân càng thấy nhiều. Vì vậy, xuân được mị được nhiều không đếm xuể là chuyện bình thường. Có điều hắn không ngờ Lãnh Duệ sẽ dùng cái này với hắn.

Thật khó chịu! Lãnh Giác khó nhịn vặn vẹo, muốn giảm bớt khó chịu trong thân thể, nhất là tiểu huyết phía sau. Nơi đó truyền tới từng trận ngứa ngáy, khiến hắn phải dùng toàn bộ lý trí mới khắc chế bản thân không luồn ngón tay vào giải trừ thống khổ của mình.

“Cầu người... ôm ta...”

Lãnh Giác dùng đôi mắt bị nước mắt thấm ướt khấn cầu nhìn Lãnh Duệ. Đồng thời, hắn nhẹ nhàng di chuyển thân thể, tựa vào người Lãnh Duệ cọ xát, dụ dỗ nam nhân này.

Giờ khắc này, Lãnh Giác hoàn toàn từ bỏ tự tôn của mình, cứ để hắn lấy được vật làm cố, dung túng mình buông thả tình cảm một lần, tùy ý dây dưa dụ hoặc con người hắn đã khát vọng cả đời này. Cho dù Lãnh Duệ chỉ muốn trừng phạt hắn, muốn hắn cầu xin được ôm ấp cũng tốt, chỉ một lần này thôi, hãy để hắn mong chờ một chút ấm áp giả tạo.

Lãnh Duệ không động đậy, nhưng cũng không đẩy Lãnh Giác ra. Ánh mắt Lãnh Duệ yên lặng như nước, phản ứng của Lãnh Giác không hề khiến hắn dao động.

Lãnh Giác run rẩy vươn tay ra, cách một lớp quần áo xoa lên biểu tượng nam tính dưới háng Lãnh Duệ. Hắn nắm lấy thứ mềm mại kia, xoa nắn, âu yếm. Trong mắt Lãnh Duệ dâng lên một tầng sương mù, không ngăn cản động tác của Lãnh Giác.

Lãnh Giác dường như được cổ vũ. Hắn hơi chống người, tựa lên đùi Lãnh Duệ, vươn tay vén lên vạt áo Lãnh Duệ, kéo quần Lãnh Duệ xuống, trực tiếp đè thứ nam tính giữa hai chân Lãnh Duệ ngậm vào miệng.

Thân thể Lãnh Duệ chấn động, trong mắt hơi luống cuống. Hắn có thể rõ ràng cảm giác được cái lưỡi mềm mại của Lãnh Giác ở nơi mẫn cảm của mình liếm láp, âu yếm. Động tác của Lãnh Giác tuy trực trác, nhưng lại mang cho Lãnh Duệ kích thích chưa từng có. Cái đó của hắn trong nháy mắt cương lên, phồng đầy khoang miệng Lãnh Giác, chiếm cứ môi lưỡi Lãnh Giác.

Cảm giác căng tràn khiến Lãnh Giác hầu như nghẹt thở, hần nỗ lực mở miệng, đem thứ to lớn của Lãnh Duệ hoàn toàn ngậm vào. Cảm giác bị xâm chiếm khiến Lãnh Giác rất vui sướng, hầu như phát khóc.

Cúi đầu nhìn thân thể phong phanh của Lãnh Giác nằm sấp trên đùi mình, chuyên tâm liếm láp, mút cái của mình, Lãnh Duệ cảm thấy thương tiếc kì lạ, còn có chút lúng túng hoảng loạn.

Theo liếm láp ngày càng tinh tế và hấp mút như có như không của Lãnh Giác, Lãnh Duệ rên lên một tiếng, không thể tiếp tục giữ bình tĩnh. Hần đẩy ngã Lãnh Giác, tách ra hai chân Lãnh Giác, vội vã đè lên thân thể lạnh lẽo kia, đồng thời đem thứ vì bị liếm mà cương cứng của mình chống trên hoa huyết của Lãnh Giác. Nắm lấy thắt lưng nhỏ bé yếu ớt của Lãnh Giác, Lãnh Duệ dậm mạnh một cái, đem thứ đã cương cứng của mình dậm vào trong cơ thể Lãnh Giác.

Cảm giác được xâm phạm mạnh mẽ của Lãnh Duệ, hai loại cảm xúc do thân thể đau đớn và vui sướng do kết hợp với người mình yêu nhất pha trộn với nhau, khiến hai mắt Lãnh Giác dầm lệ. Trong yết hầu Lãnh Giác thoát ra một tiếng rên rỉ đè nén, vội vươn tay ôm lấy Lãnh Duệ, tham lam hôn lên lông mày, mắt, môi... tất cả mọi thứ của Lãnh Duệ. Hần không để ý đau đớn xé rách dưới thân, nỗ lực ban thân thể, giao phó hoàn toàn cho nam nhân này.

Thật thoải mái, cảm giác trơn mịn như tơ lụa khiến Lãnh Duệ hoàn toàn không khống chế được. Hần dậm vào người dưới thân, xoa nắn, cọ xát, dùng hết tất cả động tác. Cuối cùng, hần bắn ra trong thân thể Lãnh Giác, tuôn ra như nước đổ, vô cùng sướng khoái.

Vùi vào giữa cổ Lãnh Giác, Lãnh Duệ im lặng hồi lâu mới xoay người lại. Hần dùng một tay chống đầu, nhìn chăm chú nam tử bên cạnh bởi vì mình mà trở nên yếu đuối. Ngón tay Lãnh Duệ chậm rãi lướt qua da thịt Lãnh Giác, xúc cảm tinh tế cực kì thoải mái. Lãnh Giác bởi vì đụng chạm này mà run lên, tình dục vừa biến mất lại tiếp tục rục rịch.

“Đừng”. Lãnh Giác suy yếu nói, biểu cảm lại là một mảnh dừng đọng. Một lần phóng túng đã đủ rồi, hần không thể cho phép mình thất thố, mất đi tôn nghiêm một lần nữa trước mặt Lãnh Duệ.

Lãnh Giác lại biến thành con người nhu hoà bình tĩnh trước kia, cuồng nhiệt và mê loạn vừa rồi dường như đã hoàn toàn biến mất. Trong thân thể nhỏ nhắn yếu ớt này vì sao lại có nhiệt tình mãnh liệt như vậy? Lãnh Duệ lại một lần nữa hoang mang.

“Vì sao lại làm vậy?”. Hồi lâu, Lãnh Giác sâu kín hỏi, thanh âm lơ lửng trong không khí, khiến người ta có một loại cảm giác mờ ảo.

Lãnh Duệ không lên tiếng, vươn tay kéo chăn gấm rải rác bên cạnh, nhẹ nhàng bọc lấy thân thể dần dần trở nên lạnh lẽo của Lãnh Giác, ôm vào lòng. Một lúc lâu sau, Lãnh Duệ mới nói. “Ta cũng không rõ lắm, có lẽ ta muốn biết trong thân thể này của ngươi rốt cục chứa đựng nhiệt tình to lớn cỡ nào, có thể xúc động trái tim mà ta nghĩ rằng đã băng lãnh. Ta vẫn cảm thấy huynh đệ các ngươi giống như nước, Lan như suối, ôn hoà trong veo, ngươi thì như nước dầm, bình tĩnh vắng lặng. Nhưng ta sai rồi, cho dù ngươi là nước, cũng là nước sông, dưới mặt nước yên lặng thật ra cất giấu mạch nước ngầm mãnh liệt, có thể nhấn chìm mọi người”

Lãnh Giác không nói gì, nhìn Lãnh Duệ. Cho dù bọn họ vừa có tiếp xúc thân mật nhất, hần vẫn cảm thấy mình và nam nhân này cách nhau thật xa. Giữa bọn họ, vươn tay ra là chạm đến, nhưng trái tim thì sao? Dường như xa tận chân trời.

“Đi tìm Lan đi, từ đầu đến cuối là lỗi của ta, hần yêu ngươi rất nhiều, ngươi cũng yêu hần. Bây giờ kẻ xấu đã hiện hình, cũng nhận được trừng phạt, các ngươi có thể gương vỡ lại lành”

Lãnh Giác mệt mỏi nói, tóc dài xoã trên đệm, sắc mặt tái nhợt khiến hần có một loại khí chất yếu đuối, khiến người ta muốn thương yêu.

“Tình cảm con người rất khó hiểu, cũng khó nắm bắt. Nó sẽ thay đổi. Năm năm, ai cũng không thể coi thường. Ta và Lan đã là nước đổ khó hốt”

Lãnh Duệ xa xăm đáp lại, rũ mi nhìn Lãnh Giác một cái, sau đó nhẹ nhàng đứng lên, khoác áo ra ngoài.

15. Chương 15

Lãnh Lan bệnh. Dường như ưu sầu nhiều năm đã tiêu hao hết tất cả sức sống của hắn. Sau khi gặp được người hắn nhớ nhung, tinh thần của hắn đã cực kì mệt mỏi, không thể tiếp tục chống đỡ.

“Ta muốn dẫn hắn đi”. Đàm Toại Ảnh lẳng lặng quỳ trước mặt Lãnh Duệ, đôi mắt đẹp đẽ hẹp dài trong veo như mặt nước. “Nếu bệ hạ không yêu hắn nữa, vậy giao hắn cho ta, để ta tới yêu và bảo vệ Tam điện hạ đi”. Trước mặt Đàm Toại Ảnh dường như xuất hiện bóng người yếu đuối kia. Hắn dịu dàng mỉm cười.

Lãnh Duệ im lặng một lúc lâu, ngón tay đùa nghịch một mảnh lá rụng. Thật lâu sau, hắn mới sâu kín hỏi một câu. “Vì sao?”

“Ta cũng không biết, nhưng mấy năm gần đây ta thấy hắn không vui, nhìn hắn ưu sầu đau khổ, vô thức, tâm trạng của hắn bắt đầu tác động lòng ta. Ta thương cho sự bất đắc dĩ của hắn, cho cô đơn của hắn”. Đàm Toại Ảnh hơi cười. “Ta muốn bảo vệ hắn cả đời, muốn khoé mắt hắn không còn ưu sầu, đây chắc là tình yêu rồi”

“Vốn dĩ mỗi người đều có duyên phận của mình”. Lãnh Duệ thản nhiên cười cười, nhẹ nhàng buông phiến lá trong tay. “Đi đi, đối xử tốt với hắn, thật ra trong chuyện tình cảm, là ta phụ hắn trước”

“Đa tạ bệ hạ”. Đàm Toại Ảnh đứng lên, nhìn Lãnh Duệ thật sâu một cái, xoay người rời khỏi.

Đàm Toại Ảnh mang Lãnh Lan đi, lấy sự dịu dàng tỉ mỉ của hắn, sau này Lãnh Lan sẽ không chịu khổ nữa. Nhưng còn Lãnh Duệ, chiếm được ngôi hoàng đế, nhưng vì sao hắn ngày càng cảm thấy mệt mỏi?

Ngồi trên long ỷ, Lãnh Duệ mệt mỏi nâng đầu, ngẩn ngơ suy nghĩ.

“Vì sao?”

Lãnh Duệ chậm rãi ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn nam nhân đang nổi giận đứng trước mặt hắn, chất vấn hắn. Lãnh Duệ biếng nhác cười.

“Diệc Toại, sao ngươi lại tới đây?”

“Nếu ta không đến, có phải ngươi định vĩnh viễn không gặp ta không?”. Giọng Diệc Toại rất gay gắt, hắn hung hăng nhìn chằm chằm Lãnh Duệ, trong mắt tràn đầy tức giận.

“Sao lại thế được?”. Lãnh Duệ mệt mỏi đáp, không có tinh thần đối diện với tức giận của Diệc Toại.

“Vậy sao ngươi không giết Lãnh Lan và Lãnh Giác? Tại sao ngươi phải giữ bọn họ lại?”. Diệc Toại nhào tới trước đầu gối Lãnh Duệ, nửa quỳ bên chân hắn truy hỏi, giọng điệu đầy sốt ruột bất an. “Ta không muốn ngươi và bọn họ ở bên nhau, ngươi là của ta! Duệ, ngươi biết chỉ cần khiến ngươi vui, ta có thể làm bất cứ thứ gì. Ngươi muốn thiên hạ, ta giành cho ngươi. Ngươi muốn quyền thế, ta dâng đến trước mặt ngươi. Ta cơ bản không thích làm vua, nhưng ngươi muốn ta làm, ta sẽ liều mạng đi tranh. Cho dù giết huynh sát đệ, ta cũng không mấy may nhú mày. Ngươi muốn báo thù, ta có thể giúp ngươi đoạt thiên hạ. Ngươi muốn quay về, ta hao tâm tổn sức giúp ngươi, nhưng vì sao ngươi vẫn không vui? Bọn họ phụ ngươi, vì sao ngươi không thể buông xuống bọn họ? Vì sao ngươi không thể quên bọn họ, chỉ nhớ một mình ta, chỉ để tâm tới một mình ta không được sao?”

Giọng Diệc Toại ngày càng chua xót, ngày càng lạnh lẽo.

Lãnh Duệ mệt mỏi cười một cái. “Diệc Toại, ngươi nghĩ ta muốn quyền thế ư? Chẳng qua là tâm tình khó chịu mà thôi”. Hắn nhìn chằm chú đôi mắt thâm tình của Diệc Toại, vươn tay dịu dàng vuốt tóc hắn. “Ta biết ngươi yêu ta sâu vô cùng, nhưng kiếp này ta định trước là phải phụ ngươi”

“Ta không tin những chuyện định trước”. Diệc Toại kích động nhảy dựng lên, hô to. “Vận mệnh của ta sẽ do ta đến tranh, ngươi không nỡ giết bọn họ thì ta đến giết. Chỉ cần bọn họ chết, ngươi nhất định sẽ quên bọn họ”

“Vô dụng, Diệc Toại”

Giọng Lãnh Duệ lãnh đạm như nước tưới vào lòng Diệc Toại. Diệc Toại chán nản ngồi bệt xuống đất, đau đớn nhìn Lãnh Duệ. “Vì sao? Vì sao từ đầu đến cuối người đều không yêu ta?”

“Ta cũng không biết. Yêu người, có lẽ sẽ không còn tồn tại bất kì phiên nào nữa. Nhưng ý trời trên người, liền khiến con người u mê không tỉnh ngộ”. Bên môi Lãnh Duệ tràn ra một nụ cười mờ mịt.

16. Chương 16

Vào đêm, tuyết lạnh vỡ vụn rơi xuống, Lãnh Giác khoác áo lông gấm, lặng lẽ tựa vào ghế, ngơ ngác nhìn ra cửa sổ. Lại là đêm tuyết, bên ngoài hẳn là rất lạnh. Lan đã đi, mặc kệ đến đâu, cuối cùng cũng có người che chở yêu thương, xem như trời cao thương hân. Vậy còn mình thì sao?

Đêm đó, Lãnh Duệ ôm hân, ôm ấp bằng lãnh nhưng lại hừng hực, như hỏa diễm trong băng tuyết, thiêu đốt hân, khiến hân đắm chìm càng sâu. Hân chưa từng nghĩ Lãnh Duệ xem hân là cái gì, hân đã sớm quên mất hạnh phúc là thứ gì. Kể từ khi tàn phế, hân biết mình cuối cùng cũng vô duyên với hạnh phúc. Có được triền miên đêm đó, hân đã không còn nuối tiếc.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, Lãnh Giác chuyển mắt nhìn về phía cửa. Trong bóng đêm lạnh thấu xương, ánh tuyết phản chiếu ánh sao, óng ánh lấp lánh, một bóng dáng cô đơn đứng giữa cửa.

“Là người?”

Lãnh Giác hoang mang nhìn người kia, trong đôi mắt trong veo là yêu thương sâu đậm. Từ đêm đó, hân chưa từng gặp lại Lãnh Duệ. Với hân mà nói, có thể gặp nhiều một lần cũng là hi vọng xa vời.

“Là ta”

Lãnh Duệ bước tới, mang theo ý lạnh vào phòng. Từng bước chậm rãi đi tới trước mặt Lãnh Giác, hân cúi người im lặng nhìn nam tử yếu ớt trước mặt. Mấy ngày không gặp, mặt hân vừa tái nhợt vừa gầy rất nhiều, càng lộ vẻ thanh lãnh trong mắt, lộ ra một cổ bi thảm nói không nên lời, khiến tim Lãnh Duệ mơ hồ đau đớn, thương yêu.

“Người đến làm gì?”. Thanh âm sâu kín như suối ngầm lạnh lẽo, nhưng biểu cảm ngẩn ngơ như không hề muốn biết đáp án.

“Ta đến dẫn người đi”. Lãnh Duệ lặng lẽ đáp.

“Dẫn ta đi? Đi đâu?”. Ánh mắt Lãnh Giác hoang mang nhìn hân, trong lòng cũng hoang mang.

“Ta cũng không biết, chân trời góc biển đều được, dù sao ta cũng không muốn ở đây nữa. Ta nghĩ người cũng không muốn tiếp tục ở đây”

“Vậy ngôi vị hoàng đế này thì sao?”

Lãnh Duệ cười lãnh. “Thật ra thứ chúng ta tranh không phải ngôi hoàng đế, vì vậy ta để nó lại cho Diệc Toại, để hân lo đi”

Lãnh Duệ cúi đầu, trong đôi mắt trong veo như nước mùa thu lướt qua sương mù dày đặc, như mặt hồ trong đám sương, có từng tầng sương lơ lửng.

“Ta không biết có phải yêu người hay không, nhưng người tồn tại trong lòng ta rất sâu, rất nặng. Có lẽ một ngày nào đó ta sẽ hiểu tâm tình của mình, hoặc vĩnh viễn không hiểu. Chẳng qua hiện tại ta muốn dẫn người đi, bất luận chuyện gì, tình cảm gì, về sau chúng ta có thể chậm rãi suy nghĩ, chậm rãi tìm đáp án”

Ôm lấy Lãnh Giác, Lãnh Duệ như gió xuân nhẹ bay ra khỏi cung điện nguy nga nghiêm ngặt này.

...

“Cút, các người đều là phế vật”

Diệc Toại đi tới đi lui trong phòng, hầu như không thể tin Lãnh Duệ thế mà chỉ để lại một ý chỉ truyền ngôi cho hắn rồi không chút trách nhiệm mang theo Lãnh Giác rời đi. Hắn xem Diệc Toại là cái gì? Hắn nghĩ Diệc Toại muốn ngôi vị này sao? Thứ Diệc Toại muốn luôn là Lãnh Duệ a. Lãnh Duệ thế mà không chút lưu luyến, mang Lãnh Giác lặng lẽ rời đi.

Tim Diệc Toại chưa xót không chịu nổi. Hắn không hiểu nam nhân kia chút nào. Năm ấy Lãnh Duệ cứu hắn, chỉ một ánh mắt, hắn đã yêu Lãnh Duệ điên cuồng, yêu thiếu niên bằng thanh tuyết lạnh, cao quý như mây trên trời kia. Hắn biết Lãnh Duệ tiếp cận hắn là vì mượn sức hắn báo thù, nhưng hắn không quan tâm. Chỉ cần Duệ của hắn vui vẻ, hắn không tiếc tất cả, không tiếc đi chết.

Nhưng Lãnh Duệ không thuộc về hắn. Trái tim Lãnh Duệ từ trước đến nay chưa từng đặt trên người hắn. Hắn biết rõ trái tim Lãnh Duệ đã sớm mất đi, mất trên người kẻ phản bội Lãnh Duệ. Nút thắt đó nếu Lãnh Duệ không cởi được, nhất định cả đời không vui vẻ. Vì vậy Diệc Toại cố sức giúp Lãnh Duệ quay về, cởi ra nút thắt này, đem tim Duệ kéo ra. Nhưng không nghĩ tới, lần này lại khiến trái tim Lãnh Duệ vậy hăm.

Diệc Toại không cam lòng, nhưng Diệc Toại cũng biết, nếu Lãnh Duệ đã quyết định rời đi, quyết tâm muốn tránh hắn, hắn sẽ không tìm được.

Phần nộ, thất vọng, đau lòng.

Đúng lúc đó, hai thị vệ mang theo một người tiến vào.

“Cút, ai bảo các ngươi tới?”

Diệc Toại giận dữ, nắm đấm nặng nề đập lên bàn. Hai thị vệ bị dọa xanh mặt, run giọng đáp. “Là... là bệ hạ căn dặn”

Diệc Toại trầm mặc, một lát sau, hắn vẫy tay để bọn họ lui ra, lại cẩn thận quan sát nam nhân đứng thẳng trước điện. Nam nhân một thân phong trần, gương mặt phong sương, nhưng vẫn cao ngất đứng đó, ngạo nghễ bất khuất nhìn hắn. Diệc Toại biết người này, Dịch Thuỷ, nam nhân yêu Lãnh Giác kia.

Dịch Thuỷ cũng bị bỏ lại, vốn dĩ Diệc Toại cũng không phải kẻ duy nhất bị bỏ rơi. Bên môi Diệc Toại nổi lên một tia cười lạnh. Xem ra vì bình ổn tâm lý cho hắn, Lãnh Duệ đúng là cân nhắc chu đáo.

Hừ, nếu Diệc Toại đã đau lòng khổ sở, dù sao cũng phải có người cùng hắn khó chịu. Diệc Toại lạnh lùng cười, chăm chú nhìn Dịch Thuỷ, trong mắt nổi lên ánh sáng lạnh như muốn cắn người.

Trong lòng Dịch Thuỷ hơi trầm xuống, nhưng cũng không chịu yếu thế trù lại.

“Nếu Lãnh Duệ đã để người lại cho ta, Dịch đại tướng quân, vậy người liền ở chung với ta thật tốt đi”. Diệc Toại nhảy đến trước mặt Dịch Thuỷ, vươn tay chế trụ thân thể Dịch Thuỷ, tay kia nâng lên khuôn mặt thanh tú của Dịch Thuỷ, nặng nề ấn môi lên.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-thuy-han>